

ในวันที่ชีวิตเขามีขวากหนาม
เธอเป็นพลังสำคัญของหัวใจ

ผู้ก่อการ
หัวใจ

กรรมภา

บทนำ

ราตรีตึกสงัด...

ชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งนั่งอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ ชวนให้อึดอัด รอบตัวมีเพียงความมืดมิด เงียบ...ไร้ซึ่งสรรพเสียงใดๆ แต่นั่นก็ทำให้ประสาทสัมผัสของเขาตื่นตัวยิ่งขึ้น

เสียงฝีเท้าใครบางคนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนกระทั่งหยุดอยู่หน้าห้องซังที่ เรือโท แมทธิว โดโนแวน ทหารเรือหนุ่มจากเรดทีม¹ ซีลทีมซิกซ์²ถูกควบคุมตัวอยู่ ใบหน้าหล่อเหลาคมคายแห่งนงเงยขึ้นมองผู้มาใหม่ แต่ความมืดรอบตัวทำให้เขาไม่สามารถมองเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายได้ชัดเจน

“ต้องการอะไร”

“ผมคิดว่าหมวดต้องหาอะไรอ่านเล่นหน่อยแล้ว” เสียงของผู้มา

---

¹ ซีลทีมซิกซ์ยุคก่อตั้งจะแบ่งเป็นทีม ได้แก่ เรดทีม (จู่โจม) บลูทีม (จู่โจม) และ โกลด์ทีม (จู่โจมระดับสูง) ปัจจุบันเพิ่มซิลเวอร์ทีม (จู่โจม) นอกจากนี้ยังมีเกรย์ทีม (พลประจำเรือ) และแบล็กทีม (สอดแนมและซุ่มยิง) ผู้บังคับการยศนาวาตรี แต่ละทีมจะมีชื่อเล่นของตน เช่น เรดทีม-อินเดียนแดง, โกลด์ทีม-อัศวิน, ครูเซเดอร์แบล็กทีม-โจรสลัด) ที่มา : หนังสือ *NO EASY DAY* โดย MARK OWEN และ KEVIN MAURER

ใหม่หนุ่มท่อม สุภาพ แต่ก็แฝงไปด้วยอำนาจ

แมทธิวไม่รู้สึกละไรมากนัก เขาชินเสียแล้วกับพวกทำตัวสุภาพ แต่แท้จริงมีฉากหลังเป็นอีกแบบซึ่งน่ากลัวกว่าใครทั้งหมดเสียอีก

“ผมไม่อยากจะอ่านตอนนี้”

“ผมว่าหมวดต้องอ่านนะ...ถ้าไม่อยากจะตายอยู่ที่นี้”

“คุณเป็นใคร”

คำพูดของผู้มาเยือนทำให้คิ้วเข้มขมวดมุ่นด้วยความสงสัย ท่าทางจะไม่ใช้การเยียมเยียน ‘นักโทษ’ ตามปกติเสียแล้ว

“ตอนนี้คุณยังไม่รู้จักผม แต่ผมรู้จักคุณดี...เรือโท แมทธิว โดโนแวน”

“ผมไม่จำเป็นต้องทำตามที่คุณบอก ผมยังไม่อยากจะอ่านหนังสือตอนนี้ ห้องมีคอกอย่างกับอยู่ในถ้ำ จะอ่านได้ยังไง”

“แต่คุณต้องทำ ถ้ายังอยากมีชีวิตรอดออกไป” ชายอีกคนพูดพลางยื่นหนังสือผ่านช่องเล็กๆ ที่ประตูไปให้ แทนที่จะยื่นผ่านลูกกรง

แมทธิวสังเกตเห็นมือขาวซีดโผล่พ้นชุดสูทของชายคนนั้น

ชายหนุ่มยิ้มทันที เสียงฝีเท้าของผู้ชายคนนั้นค่อยๆ เบาลงและหายไป เห็นได้ชัดว่าเขาไม่อยากจะรู้สึกนึกคิดว่าแมทธิวจะทำตามที่สั่งหรือไม่

---

² “SEAL” ย่อมาจาก Sea Air Land หมายถึง การปฏิบัติการรบบได้ทั้งในน้ำ อากาศ และบนบก มีภารกิจครอบคลุมตั้งแต่การสอดแนม การรบนอกแบบ ต่อต้านภัยการก่อการร้าย จนถึงภารกิจลับด้านความมั่นคงทั่วโลก ‘ซีล : SEAL’ ได้ชื่อว่าเป็นสุดยอดหน่วยรบพิเศษในกองทัพสหรัฐอเมริกา แบ่งเป็นทีมคือ ทีม 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 และ 10 รับผิดชอบตามความสามารถแต่ละภูมิภาคของโลก

‘SEAL TEAM 6’ เป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษหน่วยหนึ่งในกองทัพเรือสหรัฐอเมริกา หรือ United States Naval Special Warfare Development Group เรียกกันติดปากว่า ‘DEVGRU’ ตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อเดือน ต.ค. ปี 1980 ซึ่งปฏิบัติงานเป็นทีม ในภารกิจต่อต้านการก่อการร้ายสากล

เมื่อได้อยู่ตามลำพัง แมทริวิกก็หยิบหนังสือเล่มนั้นมาเปิดดูตรงกลางเล่มถูกเจาะเป็นช่องวางกุญแจกับคีย์การ์ดของเจ้าหน้าที่เรือนจำ พร้อมทั้งข้อความว่า ‘หนี’ และ ‘ไทย’

“เล่นยากไปหน่อยนะรอบนี้” ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก ส่งผลให้ใบหน้าคมคายดูเจ้าเล่ห์ร้ายกาจขึ้นอีกเท่าตัว

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน ลองเอื้อมมือไปผลักประตูเบาๆ ก็พบว่าไม่ได้ล็อกไว้เหมือนตอนที่เข้ามา เมื่อเปิดประตู สิ่งแรกที่เขาเจอก็คือชุดผู้คุม บัตรประจำตัว และกุญแจห้องขังต่างๆ ภายในเรือนจำแห่งนี้

แมทริวิกอดยหลังกลับไปในห้อง ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดผู้คุมที่พอดีตัว พบเสื้อยืดสีน้ำเงินสกรีนคำว่า ‘NAVY’ กับกางเกงทหารไว้ ก่อนหยิบหนังสือเกี่ยวกับประเทศไทยที่ชายปริศนาทิ้งไว้ให้แล้วก้าวออกไป

ตอนนี้เป็นเวลากลางวัน ทางเดินข้างหน้าไม่มีผู้คนและไม่พบห้องขังอื่นๆ เลย นั่นเป็นเพราะเขาถูกขังแยก นาที่นี้แมทริวิกไม่สนใจอะไรแล้ว เขาเดินตรงไปข้างหน้าจนกระทั่งสุดทาง และยกมือหนีขึ้นเพื่อจะลองเปิดประตู น่าแปลกที่ยังไม่ทันทำอะไร ประตูก็เปิดออกเสียแล้ว

แมทริวิกเงยหน้าขึ้นมองกล้องวงจรปิดที่อยู่เหนือประตูทันที ที่ชายหนุ่มกล้าทำเพราะมั่นใจว่าใครก็ตามที่ช่วยให้เขาหลบหนีจะต้องเป็นคนคุมระบบความปลอดภัยของที่นี้ไว้หมดแล้ว

ชายร่างสูงใหญ่เดินออกไปอย่างไม่ลังเล จากห้องขังเดียวสู่บลิ๊อคอื่นๆ ตลอดทางเดินผ่านผู้คุมบ้าง แต่กลับไม่มีใครสนใจเขา แมทริวิกม้วนหน้าเดินตลอดเวลาเพื่อไม่ให้ใครสงสัย แม้จะไม่รู้ทาง แต่ก็รู้ว่าต้องหาทางออกได้แน่ ประตูบางบานไม่เปิดให้ แต่บางบานกลับเปิดอ้ารอ บีบให้เขาเดินเข้าไปในเส้นทางที่ ‘ผู้ควบคุม’ ต้องการ และออกมานอกเรือนจำได้สำเร็จ

แม้กระทั่งทางออกก็ยังไร้ผู้คน นั่นหมายความว่าไม่มีเจ้าหน้าที่หรือ 'คนใน' ฐูเห็นเป็นใจให้เขาหลบหนีในครั้งนี้... ไม่มีความหวาดกลัวอยู่ในความคิดของเขา หัวใจยังเต้นเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ยังควบคุมตัวเองได้อย่างดีเยี่ยมไม่ต่างจากตอนที่เคยออกปฏิบัติภารกิจ

อดีตทหารเรือหนุ่มได้แต่สงสัยว่าใครกันที่มีอำนาจมากขนาดนี้ แต่ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็คิดไม่ตก ใครกันที่ช่วยเขาออกจากเรือรบจําทหารซึ่งมีความปลอดภัยสูงสุดได้

ด้านนอกเรือรบจํามีรถคามาโรสีดําจอดรออยู่ เขาล้วงกุญแจที่อยู่ในกระเป๋าชุดผู้คุมแล้วมองรถคันนั้น

มีสองทางให้เลือก หนึ่งคือกลับเข้าไปรอรับโทษอย่างยอมจำนน แน่แน่นอนว่าเขาจะต้องจบชีวิตแค่นั้น และสอง...คือหนีออกไปตามที่ได้รับการเปิดทางไว้ให้

ความดีกับความชั่วยังตีกันໃใจ นับจากนี้ไปเขาไม่ใช่คนเดิมอีกแล้ว ไม่ใช่คนที่ทำเพื่อชาติ เพื่อภารกิจ เขาจะทำเพื่อตัวเองเท่านั้น แม้จะเสียดายนมิตรภาพระหว่างตัวเองกับเพื่อนๆ ในทีม แต่...เขาจะกลายเป็นนักโทษแหกคุกจริงๆ เป็นรอยด่างขององค์กร เป็นตราบาปของเพื่อนร่วมทีม ไม่มีทางกลับมาเป็นคนดีได้อีกแล้ว

อดีตเจ้าหน้าที่หน่วยซีลถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะขึ้นรถแล้วขับออกไปหาความมืดมิดที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

ก่อนการรักครั้งที่ 1

ชีวิตใหม่กับผู้หญิงใกล้คน

แสงสีส้มทองแตะแต้มไปทั่วท้องฟ้ายามอาทิตย์อัสดง
สายลมพัดเอื่อยต้องยอดหญ้า นกน้อยต่างบินคืนรัง ผิดกับบางคนที่ยังต้องดิ้นรนและไม่รู้ว่าเมื่อไรจะได้กลับไป

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ก็ผ่านมาหนึ่งเดือนกว่าแล้ว

จากเรือนจำลับที่เวอริเจเนีย สู่อจังหวัดหนึ่งในประเทศไทย...ก็ไม่ไกลเกินไป

ไม่มี เรือโท แมทธิว โดโนแวน อีกต่อไปแล้ว เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลเข้มเหม่อมองไปยังทุ่งหญ้าสีเขียวกว้างใหญ่ ปล่อยใจไปกับสายลมที่พัดผ่าน แม้ว่าที่นี่จะร้อนไปสักนิดเมื่อเทียบกับบ้านเกิดเมืองนอน แต่ก็ไม่มากเท่ากับนรกที่เขาเคยผ่านมา

“หวัง” เสียงเรียกเป็นภาษาไทยชัดถ้อยชัดคำดังขึ้นจากด้านหลัง แม้จะไม่ใช่ชื่อจริง แต่ชายหนุ่มก็ยอมหันกลับไปโดยดี เพราะตอนนี้เขาคือ แม็กซ์เวลล์ ฮันเตอร์ หรือนายหวังของคนที่นี่นั่นเอง

“ครับ”

“เข้าไปช่วยยกอาหารแกะหน่อย เสร็จแล้วก็ยกโต๊ะเข้าไปไว้ในครัวด้วยนะจ๊ะ”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าอย่างว่าง่าย มองผู้อาวุโสกว่าที่เดิน

ไปไกลจนลับตา ก่อนไปทำงานตามคำสั่ง

อดีตทหารเรือหนุ่มมาอยู่ที่นี่ได้เดือนกว่าแล้ว ขวัญรักีร์สอ์รต์ คือสถานที่ที่ ‘ชายคนนั้น’ บอกให้มาหลังจากช่วยเปิดทางให้เขาหนีออกมาจากคุกลับของทหารแห่งหนึ่งในรัฐเวอร์จิเนียได้สำเร็จ แต่กลับไม่บอกอะไรแม้แต่ชนิดเดียว ไม่บอกถึงจุดประสงค์ จุดหมาย ไม่ใช่เป้า หรือออกคำสั่งอะไรทั้งสิ้น สุดท้ายแม่ทริวิกก็ต้องสมัครเป็นคนงานทั่วไป ไม่อย่างนั้นเขาได้อดตายแน่นอน

เรื่องงานหนักเขาไม่เคยเกี่ยงอยู่แล้ว...แต่การอยู่ไปวันๆ อย่างไม่รู้จุดหมายนี่สิ

ชายหนุ่มนี้ยกย้อนไปถึงชีวิตในอดีตของตัวเอง ตั้งแต่เข้าเป็นสมาชิกหน่วยซีล เวลาทุกนาทีไม่เคยถูกปล่อยให้ผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ แต่ละวินาทีที่ผ่านมาคือชีวิตและภารกิจมากมายที่อยู่ในกำมือพวกเขา ไม่มีอะไรเกินไหวคว้า เวลาคือความหมายที่แปรผันตรงกับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต เขาไม่เคยหยุดนิ่ง ไม่เคยมีสักครั้งที่จะเป็นคนไร้ประโยชน์เหมือนตอนนี้ นั่นทำให้แม่ทริวิกเบื่อเหลือเกิน แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ จึงจำต้องอยู่โยงเฝ้าที่ร็สอ์รต์แห่งหนึ่งในประเทศเล็กๆ แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตามคำสั่งคนที่ช่วยเขาออกมา...จนกว่าเรื่องจะเงียบ

อดีตทหารเรือหนุ่มใช้ชีวิตอยู่ในร็สอ์รต์กับฟาร์มแกะภายใต้การดูแลของ นางรัตนา เจริญสุขสกุล หญิงวัยกลางคนที่ใจดีมีเมตตากับทุกคน รัตนามีลูกสาวเพียงคนเดียวชื่อนาคขวัญ เธอเป็นผู้หญิงหน้าตาสวยหวานจนเขาถึงกับตะลึงลาน มองเธอจนตาค้างตั้งแต่วินาทีแรกที่เห็น

นาคขวัญเป็นผู้หญิงร่างสูงเพรียว แต่งกายทะมัดทะแมง เธอชอบรวบผมเป็นหางม้า ดูเป็นคนฉลาด มั่นใจ และน่าค้นหา เสียอย่างเดียวคือชอบทำหน้าบึ้งตึงตลอดเวลา เขาไม่แน่ใจว่าเธอทำมาหากิน

อะไรจึงไม่อยู่ติดบ้านเลย

ตลอดเวลากว่าหนึ่งเดือนที่อยู่ที่นี่ เขาได้เจอนาคขั้วญแค่ครั้งเดียว ทั้งยังเป็นเวลาไม่ถึงห้านาที จากนั้นก็ไม่เคยเจอเธออีกเลย นาคขั้วญไม่กลับบ้าน ส่วนเขาก็ทำงานตามปกติ...ดังเช่นตอนนี่

แมทธิวเดินออกไปยังโรงเก็บอาหารสัตว์ที่มีรถกระบะบุโรทั้งคันหนึ่งจอดอยู่ คนขับคือหญิงวัยกลางคนรุ่นราวคราวเดียวกับรัตนา ซึ่งยื่นฉีกยิ้มรออยู่แล้ว

“ช่วยยกหน่อยนะหรั่ง ฉันทันแก่แล้ว กระตุกกระเดี้ยวไม่ค่อยดี”

“ครับ” เขาพยักหน้าแล้วแบกกระสอบอาหารแกะและอาหารปลาเข้าไปเก็บ งานแค่นี้เขาถือว่าเล็กน้อย ใช้เวลาเพียงไม่นานก็เสร็จจนคุณป้าชมเปาะ

“รัตนานี้โชคดีจริงๆ มีหรั่งมาช่วยงาน”

แมทธิว หรือ ‘นายหรั่ง’ ของคนที่นี่แค่พยักหน้ารับ ไม่พูดอะไร รอให้คุณป้าถอยรถออกไปแล้วจึงเดินกลับไปที่บ้านไม้หลังใหญ่สไตล์คันทรี่ของรัตนา จากนั้นก็ยกโต๊ะไม้ขนาดใหญ่ที่รัตนาเพิ่งสั่งมาใหม่เข้าไปไว้ในบ้าน

“วันนี้ขั้วญจะกลับนะ” รัตนาหมายถึงลูกสาว ซึ่งนางมักจะเรียกว่า ‘ขั้วญ’ ไม่ได้เรียกว่า ‘นาค’ แบบที่คนอื่นเรียก

อดีตทหารเรือหนุ่มพยักหน้ารับรู้ ไม่พูดอะไร และอยู่ช่วยงานรัตนาแต่โดยดี เวลาว่างก็สังเกตท่าทีของหญิงวัยกลางคนว่ามีอะไรเกี่ยวข้องกับเขาหรืออดีตพี่เลี้ยงชาวไทยสมัยเขายังเด็กหรือไม่ แต่ก็ไม่มีเลย รัตนาเหมือนแม่บ้านทั่วไปที่นอกจากทำงานแล้วก็ไม่มีอะไรน่าสงสัย

“แล้วนี่อยากกลับบ้านหรือยังล่ะหรั่ง” ผู้อาวุโสกว่าถาม

“ครับ”

“หวังเคยบอกน้ำใสใหม่ว่ามีพี่เลี้ยงเป็นคนไทยมาก่อน”

“ครับ” ชายหนุ่มไม่เคยคิดจะโกหกรัตน นอกจากเรื่องตัวตนที่แท้จริงของเขาแล้ว แมททริกก็ไม่เคยโกหกอะไรอีกเลย

“แล้วตอนนี้ยังอยู่ไหม”

“เสียนานแล้วครับ” นี่ก็เป็นความจริงอีกเช่นกัน นาราคือชื่อพี่เลี้ยงของเขาที่ลุงจ้างมาดูแลตลอดเวลากว่าสิบปีที่แมททริกต้องใช้ชีวิตตามลำพัง ถ้านารายังมีชีวิตอยู่ ตอนนี้นักคงมีอายุเกือบหกสิบปีแล้ว กระมัง

“เขาสอนภาษาไทยเธอด้วยหรือ”

“ครับ” ไม่ใช่แค่ภาษาไทยเท่านั้น แต่สอนทุกอย่าง ประดับประคองเด็กชายกำพร้าคนหนึ่งจนกระทั่งเติบโต ถ้าแมททริกไม่ระลึกลูกอยู่เสมอว่าพ่อแม่ตายไปแล้ว เขาก็คิดว่านาราเป็นแม่ของตนแน่นอน

“เสียใจด้วยนะจ๊ะ”

“ครับ”

“ดูแล้วเธอรักพี่เลี้ยงคนนี้นักมากนะ”

น้ำเสียงเศร้าๆ ของรัตนทำให้ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมอง พบว่าผู้อาวุโสกว่ากำลังมองเหม่อผ่านหน้าต่างไปยังทางเข้ารีสอร์ท

“ผมรักเธอเหมือนแม่ครับ ถ้าไม่มีเธอผมอาจจะไม่ใช่คนแบบนี้”

“ผิดกับฉันลิบลับเลย” ผู้อาวุโสกว่าถอนหายใจเบาๆ

คนฟังเอาแต่ยั้งนิ่ง ไม่ได้พูดอะไร แต่เขาก็อยู่ที่นั่นนานพอที่จะรู้ปัญหาของสองแม่ลูก ซึ่งคนเป็นแม่พยายามเอาอกเอาใจแทบตาย แต่ฝ่ายลูกกลับไม่สนใจอะไรเลย

“ฉันนี่ก็พูดไปเรื่อย อย่าใส่ใจเลยหวัง มีอะไรก็ไปทำเถอะ”

“ครับ” เนื่องจากไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องใส่ใจ แมททริกจึงเดินออกมาจากบ้านหลังใหญ่แล้วตรงกลับไปยังเรือนพักของตัวเองที่อยู่ด้านหลังสุดของรีสอร์ทขนาดใหญ่ซึ่งกินเนื้อที่หลายสิบลไร่

ชายร่างสูงใหญ่กำยำที่สวมเสื้อเชิ้ตลายสกอตสีชาวดำกับกางเกงยีนขาตุงๆ ทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หวายหน้าเรือนพักคนงานแล้วหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบ แม้จะไม่ใช่ที่ห้องดังจากคิวบออย่างที่ชอบ แต่ก็ยังพอดูไถ่ไปได้ในยามที่เครียดจัด อีกทั้งยังอยู่ไกลบ้านเกิดเช่นนี้

เขาไม่ชอบการอยู่ไปวันๆ อย่งไร้จุดหมาย ไม่เคยเป็นแบบนั้นเลยสักครั้ง แมทริวนึกถึงชีวิตที่ผ่านมาของตัวเอง ตั้งแต่เสียพ่อแม่แถมหวัดจะได้ไปอยู่ในบ้านคนอื่นเสียแล้ว ถ้าลุงผู้เป็นพี่ชายแม่ไม่มาปรากฏตัวในงานศพแม่เขาพร้อมด้วยพี่เลี้ยงสาวใหญ่ชาวไทย ซึ่งคอยจูงมือเด็กอายุสิบกว่าปีไม่ให้หลงทาง นับจากนั้นไม่ว่าจะทำอะไรเขาก็มีจุดหมายเสมอ

หรือแม้กระทั่งการทำงานก็ตาม ยิ่งนึกถึงแวตตาที่เต็มไปด้วยความไว้นื้อเนื้อเชื้อใจของเพื่อนๆ ในยามที่เขาต้องจากมา แมทริวก็ยังเครียดจัด แม้จะรู้ว่าไม่สามารถย่นเวลากลับไปได้อีกแล้ว

ชายหนุ่มอดบุหรี่เข้าปอดหลายครั้งติด พอดีกับเสียงโหวกเหวกโวยวายของเพื่อนคนงานที่ชื้อพูดดังขึ้น

“หรั่งไว้ย!”

แมทริวถอนหายใจ เขาทิ้งก้นกรองลงบนที่เขี่ยบุหรี่ตรงระเบียบแล้วยืนขึ้นให้ผู้มาใหม่เห็นว่าอยู่ตรงไหนของเรือนพักคนงาน

“ช่วยอะไรหน่อยสิ”

“ได้” อดิตทหารเรือหนุ่มตอบสั้นๆ สีหน้าเรียบเฉยยื่นซองซองกับฉาบน้ำแข็งเอาไว้ ทั้งที่ประเทศไทยร้อนยิ่งกว่านรกโลกกันตร์เสียอีก

“เ้า...รับนี่ไป”

“อะไร”

“กุญแจรถไถ กระบะสีชาวนะ”

“รู้ว่ากุญแจ แต่จะให้ทำไม” แม้ว่าแมทริวจะพูดภาษาไทยได้ แต่ก็ยังคงมีสำเนียงแปร่งๆ พอสมควร ซึ่งไม่เป็นปัญหาสำหรับ

คู่สนทนาแต่อย่างใด

“คุณนาฝากให้ไปปรับคุณนาคหน่อย”

“ทำไม” เท้าที่แมทริวจำได้ นาคขวัญ... ลูกสาวของรัตนาก็โตแล้ว จะต้องให้รับส่งเป็นเด็กอยู่ทำไม

“มาแล้วขับ โดนสั่งห้ามขับรถหนึ่งเดือน”

“ให้ไปปรับที่ไหน”

“สถานีตำรวจ”

ฉิบหาย... ให้ไปที่ไหนไม่ไป ให้ไปสถานีตำรวจนะรี!

“ที่ทำงานคุณนาไง... ไม่รู้หรือว่าคุณนาคเป็นตำรวจ” พูดบอกคนไม่ถูกกับเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนในโลกชักสีหน้าไม่พอใจทันที ทำเอาหนุ่มอารมณ์ดีอย่างพุดยิ้มแหย่ ปกติคนตรงหน้าก็น่าตาหนักแล้วอยู่แล้ว ยังจะทำหน้านิ้วควมวดให้น่ากลัวยิ่งกว่าเดิมอีก

“เอ่อ...ฉันไปเองก็ได้แหละ”

“ไม่เป็นไร” แมทริวจื่นมือหน้ากร้านเพราะจับอาวุธมาทั้งชีวิต ไปปรับกุญแจจากเพื่อนคนงาน แล้วเดินไปที่โรงรถทันที

“ฝากซื้อหอยทอดหน้าวัดแถวๆ โรงแรมสีมาด้วยสิวะ”

“เออ” ชายร่างสูงรับปากแล้วเดินไปที่โรงรถต่อ พอขึ้นรถได้ก็ขับออกไปด้วยความเร็วชนิดที่ทำให้ฝุ่นตลบไปตลอดทาง

สถานีตำรวจภูธรกลางเมือง...

ช่วงเวลาเลิกงานมีผู้คนขวักไขว่เนื่องจากเพิ่งออกจากที่ทำงานและทำให้การจราจรติดขัด แต่หญิงสาวที่สวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีนทะมัดทะแมงนั่งจ้องจอคอมพิวเตอร์บนโต๊ะทำงานด้วยท่าทางสบายๆ ไม่เร่งรีบแข่งกับเวลาเหมือนคนอื่นๆ หญิงสาวคนนั้นนั่งมองภาพฟรีเวดดิ้งที่เพื่อนสาวคนสนิทส่งมาให้ดูแล้วก็อิจฉาเหลือเกิน ยิ่งดูก็ยิ่งอดเปรียบเทียบกับตัวเองไม่ได้

นาคขวัญเป็นตำรวจ...

เธออายุสี่สิบเก้าปี เก้าเดือน กับอีกสองวัน...

อีกไม่นานเธอก็จะขึ้นศาล!

ตำรวจสาวคิดอย่างแข็งๆ นาฬิกาบอกเวลาเลิกงานแล้ว แต่เสียง
รัวคีย์บอร์ดยังคงดังอย่างต่อเนื่อง จนผู้ที่เดินเข้ามาชมวดคิ้วด้วยความ
สงสัย ปกติแล้วเจ้าของโต๊ะทำงานตัวนี้ไม่ได้ขยันขนาดนั้น

“เลิกงานแล้วนะนาค”

คนที่ถูกเรียกว่า ‘นาค’ ยอมละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์
แล้วยิ้มให้ จากนั้นจึงเอ่ยเสียงใส “ใครว่านาคทำงาน นาคแชตอยู่
ต่างหาก”

“ห้องผู้กำกับเลยดีไหม...เปลืองค่าไฟรัฐ”

“จะฟ้องชมนาดเหมือนกันว่าเมื่อวันก่อนมีสาวแจกเบอร์รี่ให้
พีเซน” เธอเลิกคิ้วเข้มเหนือดวงตากกลมโตสุดใสขึ้นข้างเดียวด้วยท่าทาง
กวนประสาท จน ‘พีเซน’ หรือจะเรียกให้ถูกคือ พันตำรวจตรี คเชนทร์
คชรักษ์ สายหน้าอย่างปลงตก

“อยากให้เพื่อนเราอนพีก็ตามใจ”

“ล้อเล่นคะ ใครจะอยากให้ขายชมนอนกันล่ะ น้ำตาท่วมโคราช
แน่...ว่าแต่พีเซนมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“คนจากที่บ้านมารับนะ”

“อ้อ...ถ้าอย่างนั้นฝากพีเซนไปบอกที่ไต้ไหมคะว่านาคกำลัง
เคลียร์งาน อีกสักสิบห้านาทีนะคะ”

“เห็นอยู่ชัดๆ ว่านั่งเล่นเกมกับแชต”

“นิตินั่งน่า” หญิงสาวยิ้มทะเล้นแล้วพยักพืดไล่คนยศสูงกว่า
ให้ออกไป

“นี่ไล่พีด้วยหรือ” ว่าแล้วคเชนทร์ก็เอียงตัวไปทางขวา ให้สาว
ตัวสแลมมองเห็นเครื่องหมายบ่งบอกยศที่อยู่บนบ่าชัดๆ ว่าใครใหญ่กว่า

กันแน่

เห็นดังนั้น ร้อยตำรวจเอกหญิงนาคขวัญก็หัวเราะร่วน ในเมื่อเอายศฐาไม่ได้อีกก็หนีไปหยิบโทรศัพท์มือถือแล้วเปิดภาพที่ตัวเองถ่ายคู่กับชมขนาด ว่าที่เจ้าสาวของคเชนทร์ให้ดูเสียเลย ให้รู้เสียบ้างว่าเธอมีอำนาจมืดจากฝ่ายว่าที่คุณนายสารวัตรที่พร้อมจะเล่นงานตำรวจหนุ่มได้ทุกเมื่อ ทำเอาคเชนทร์หน้าเฉือน ส่วนสาวตัวร้ายก็หัวเราะหึๆ

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือผู้บังคับบัญชายังมี (ว่าที่) เมียผู้บังคับบัญชานั้นเอง คนที่สนิทกับเมียผู้บังคับบัญชาอย่างเธอจึงรอดตัวไป

“ฝากไว้ก่อนเถอะนาค”

“โอ้ๆ หัวก็ไม่ล้าน อย่าใจน้อยสิคะ”

“ทำไมชมขนาดต้องมาคบกับเราด้วยเนอะ”

นาคขวัญไม่พูดอะไร แต่ยักคิ้วกวนๆ ใส่คเชนทร์ รอจนฝ่ายนั้นออกไปแล้วจึงเล่นเกมให้ผ่านด่านสุดท้าย จากนั้นก็ปิดคอมพิวเตอร์แล้วเดินออกไปด้านนอก

“อิจจาคคนโดนפקงานจริงๆ เล้ย” คเชนทร์ที่ยังอยู่แถวนั้นเปรยเบาๆ แล้วทำเป็นเหล่มองเพื่อนของว่าที่เจ้าสาว

“พี่เซนก็เมาแล้วซึบแบบนาคสิคะ”

“ไม่เอา เดี่ยวไม่มีเงินเลี้ยงเมีย”

“รายนั้นเขาก็ง่ายอยู่ง่าย ไม่เปลืองหรอกค่ะ” นาคขวัญหัวเราะร่วน

“ว่าแต่เราเถอะนาค ไม่มีวีแวนจะสละไสดกับเขาบ้างหรือไง”

คำถามของนายตำรวจหนุ่มหล่อทำเอาคนถูกถามหุบยิ้มทันควัน คิ้วเข้มเหนือดวงตาคู่สวยขมวดมุ่น ใบหน้าอ่อนหวานบึ้งตึงเพราะคเชนทร์จี้ได้ถูกจุด

“ถามอะไรหยาบคาย...พูดถึงขนาดนี้แล้วไม่ต้องยิ้มให้นาค

หรือคคะ ชักปิ่นออกมายิงกันเลยดีกว่า”

“อ้าว...ชมขนาดบอกว่าที่ไปเที่ยวด้วยกันครั้งล่าสุด หมอดูบอก ว่าอนาคตจะได้เนื้อคู่หล่อล่ำ แถมลูกตกด้วยไม่ใช่หรือ”

“คุณพี่ศาลาวัดคะ คนคะ ไม่ใช่แพะแม่พันธุ้”

“พี่ก็พูดไปตามที่ชมขนาดบอกนี่”

“บางทีอนาคตก็คิดนะคะ” จากที่กำลังจะเดินออกจากสถานี่ตำรวจ นาคชวัญก็เดินกลับไปหาคเซนทร์อีกครั้ง ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงยียวน กวนโทสะ “ชมขนาดไม่น่าได้แฟนแบบพี่เซนเลย”

“พี่ไม่ดีตรงไหนล่ะ”

“ตรงปาก” เธอยกนิ้วเรียวขึ้นชี้ที่ริมฝีปากได้รูปของเขาแล้วเดิน สะบัดก้นออกไปทันที ท่ามกลางเสียงหัวเราะของคเซนทร์

หญิงสาวร่างสูงเพรียวบางเดินออกมาด้านนอกสถานี่ทำงาน ดวงตากลมโตสอดส่องมองหารถของ ‘ชวัญรักีร์สอ์ต’ ซึ่งปกติ แล้วแม่จะให้คนงานขับมารับเธอ ในที่สุดก็เห็นรถกระบะสีขาว่าที่คุ้นตา แต่ไม่เห็นว่ใครกันแน่ที่มารับ นาคชวัญถอนหายใจเบาๆ แล้วก้าวฉับๆ ตรงไปที่รถ กระทั่งพบผู้ขายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งกำลังยืนสูบบุหรี่อยู่ใน มุมลับตาคคน

นาคชวัญชะงัก เมื่อกี้ทำไมเธอถึงมองไม่เห็นเขา ทั้งที่เธอก้ไม่ได้ สายตาสั้นแต่อย่างใด และสถานี่ตำรวจในเมืองก็ไม่ได้มีตขนาดนั้น เสียหน่อย

“คนที่แม่ให้มารับใช่ใหม”

เสียงหวานแต่ออกหัวดั่งขี้้น ทำให้ ‘นายยักษ์’ ที่กำลังยืนสูบบุหรี่พ่นควันโขมงเผาปอดตัวเองเล่นอยู่หันมาในที่สุด

นาคชวัญขมวดคิ้วเมื่อเห็นใบหน้าที่ไม่คุ้นตา ผู้ขายร่างสูงใหญ่ กาย่าที่แม่จะสวมแค่เสื้อเชิ้ตลายสกอตกับกางเกงยีนเก่าๆ แต่กลับไม่

อาจกลบเกลื่อนที่แสนโดดเด่นของเขาได้ ออกกว้างฝั่งผาย บ่ากว้าง และแผ่นหลังกำยำทำให้รู้สึกถึงความแข็งแกร่ง ใบหน้าที่น่าจะดูดีถ้าโดนหวดคราออกเสียบ้าง ไม่ใช่ปล่อยให้รกรังยิ่งกว่าโจร ดวงตาคมกริบ จมูกโด่งเป็นสัน ไหนจะแนวกรามแข็งแกร่งนั้นอีก...บอกได้คำเดียวว่า ‘หล่อ’

หญิงสาวพิจารณา ‘ยักษ์’ ตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เธอว่าตัวเองสูงมากแล้ว หนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตรนี้สูงกว่าผู้ชายไทยบางคนด้วยซ้ำ แต่พอมายืนใกล้ๆ ยักษ์ใหญ่คนนี้ เธอก็ยังเตี้ยกว่าเขาอยู่มาก กะด้วยสายตานายยักษ์นี่สูงไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรแน่นอน นาคขวัญมองเขาขึ้นๆ ลงๆ หลายครั้งจนกระทั่งหยุดอยู่ที่ดวงตาคมกริบทอประกายกร้าวที่จ้องมองเธออยู่เช่นกัน

นาคขวัญรู้สึกเหมือนถูกสะกด ดวงตาสีน้ำตาลเข้มวาววับเป็นประกาย ทั้งยังล้าลึกชวนให้นึกไปถึงเลือดดำ น่าเกรงขาม ปราดเปรี้ยว และอันตราย ทำเอาหัวใจหญิงสาวเต้นผิดจังหวะไปเลย ตลอดเวลาของการมีชีวิตบนคาน เธอไม่เคยทั้งสนใจและหวาดหวั่นเส่นหือของผู้ชายคนใดเท่าเขาเลยจริงๆ

ผู้ชายตรงหน้าไม่ตอบคำถามใดๆ ทั้งสิ้น เขาแต่จ้องเธอด้วยสายตาดูๆ จนนาคขวัญไม่แน่ใจว่าเขาฟังรู้เรื่องหรือไม่

‘ใช่คนที่แม่บอกแน่หรือ’

ความหล่อชนิดนายแบบหรือพระเอกฮอลลีวูดยังคงอายุ และท่าทางลึกลับอันตรายของเขาทำให้เธอไม่อาจไวใจได้ง่ายๆ เพราะตำราจอย่างเธอมีศรัทธาเสียที่ไหน นาคขวัญจึงรีบโทรศัพท์หาหัวหน้าผู้เป็นแม่เพื่อถามว่าคนที่มารับเธอเป็นใคร จากนั้นก็วางสายเมื่อได้รับการยืนยันแล้วว่านี่นะคนงานตัวจริง

แม่เธอบอกว่า ‘นายหรั่ง’ มาทำงานได้หนึ่งเดือนกว่า มีเอกสารแสดงตัวทุกอย่าง และแม่เธอก็เก็บพาสปอร์ตของชายคนนี้ไว้กับตัว

เขาทำงานซื้อสัตว์มาโดยตลอด แต่จะเป็นคนแปลกไปสักหน่อยตรงที่
ไม่ค่อยพูดจากับใคร ดูแล้วน่าจะเป็นคนชอบเก็บเนื้อเก็บตัว มีโลก
ส่วนตัวสูง และเพราะตกอับจึงต้องมาเป็นคณงาน

นาคชวัญสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ตั้งสติเสียใหม่ แล้วนึกถึงครั้ง
ล่าสุดที่กลับบ้านที่วังน้ำเขียวซึ่งได้ยินคณงานคนอื่นๆ เรียกชื่อนายหรั่ง
อยู่บ้าง แต่หญิงสาวไม่เคยเห็นและไม่คิดว่าเขาจะเป็นฝรั่งร่างใหญ่
หน้าโหดอย่างที่เห็นอยู่ตรงหน้า

“พูดไทยได้ใช่ไหม” นาคชวัญถาม คิดว่าจะได้ยินเสียงเขาเสีย
หน่อย แต่ ‘นายยักษ์’ ตรงหน้าก็ทำเพียงพยักหน้าเท่านั้น “ชื่ออะไร
ล่ะ”

“ทุกคนเรียกผมว่าหรั่ง”

‘ไอ้โฮแฮะ...เสียงเท่นี้หว่า’

หญิงสาวลอบยิ้มเมื่อเห็นท่าทางเปื้อนโลกของผู้ชายตรงหน้า
คณงานใหม่นี้พูดภาษาไทยได้ แม้สำเนียงจะแปร่งไปหน่อย แต่เสียง
หุ้มตุ๋กก็มีเสน่ห์ไม่น้อย ฟังแล้วจึกจี้หัวใจชอบกล และที่สำคัญคือ
ท่าทางนายนี้ไม่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน ซึ่งตรงใจเธอที่สุด

คนไม่พูดไม่จาที่ยืนสูบบุหรี่ไม่เลิกเสียที จนนาคชวัญทนไม่ไหว
เธอก้าวไปประชิดแล้วดึงบุหรี่ออกจากริมฝีปากได้รูปของเขาแล้วดับไฟ
ด้วยปลายเท้าของตัวเอง

“ฉันไม่ชอบคนสูบบุหรี่ จำไว้ด้วย...มันเหม็น!”

หญิงสาวกระแทกเสียงใส่แล้วก้าวผ่านชายร่างสูงไป เมื่อได้ยิน
เสียงถอนหายใจดังมาจากข้างหลัง จึงหันไปขมวดคิ้วใส่อย่างที่ว่าใคร
ต่อใครก็บอกว่าเธอหน้าดู แต่ผู้ชายตรงหน้ากลับทำเฉย ไม่มีวี่แววว่า
จะเกรงกลัวเธอสักนิด

นาคชวัญหรีตามองคนขับรถคนใหม่ด้วยความสงสัย ไม่ว่าจะ
เป็นท่าทางการเดิน การวางตัว สีหน้าและแววตาของ ‘นายหรั่ง’ บอก

ได้เลยว่าเขาไม่ธรรมดา ทั้งยังมีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ สัญชาตญาณ ตำรวจบอกอย่างนั้น แต่ติดอยู่ที่น้ำหนักขั้วเพียงเจ็ดเขาได้ไม่กี่นาทีเท่านั้น ไม่อาจบอกได้ว่าชายคนนี้เป็นคนแบบไหน จึงได้แต่ส่ายหน้าแล้วขึ้นรถไป

หญิงสาวนั่งนิ่งไปตลอดทาง เพราะตั้งใจจะสังเกตท่าทาง ของชายหนุ่ม และอีกอย่าง เธอเองก็เป็นแบบนี้เสมอ ถ้าไม่ใช่คนที่สนิทกันแล้ว น้ำหนักขั้วคือตำรวจสาวมาดนิ่ง ทำงานเก่ง ถ้าอยู่กับเพื่อนสนิทหรือคนรู้จักเธอจะเป็นตัวเอง แต่ตอนนี้ไม่ใช่ เธอไม่รู้ว่าฝรั่งบ้าคนนี้มีมาดีหรือมาร้าย ไม่รู้ว่าประวัติเป็นอย่างไร วางมาดเข้มข่มขู่สักหน่อยก็ยิ่งดี

“จอดร้านน้ำปั่นข้างหน้าด้วย” น้ำหนักขั้วสั่งเสียงเข้ม

พลขับหน้าโหดชะลอรถแล้วเลี้ยวไปยังเพิงขายของริมทาง และเบรกรอย่างแรงจนน้ำหนักขั้วหันไปซึ่งตาใส่

“ลืมไปหรือเปล่าว่าคุณที่นั่งอยู่เนี่ยเป็นตำรวจ” หญิงสาวดูแล้วลงจากรถไป และปิดประตูดังปังอย่างที่มีมั่นใจว่าเป็นใครก็ต้องสะดุ้งทั้งนั้น

แต่น่าแปลกที่ผู้ชายตัวใหญ่ยักษ์คนนั้นยังเฉย

น้ำหนักขั้วเดินลงไปสั่งน้ำแดงโมปั่นของโปรดแล้วครุ่นคิดไปด้วยว่าเขาเป็นคนประเภทไหนกันแน่ แม้เธอก็ช่างไปสรรหามาจากไหนแต่ก็นั่นแหละ...เรื่องของเธอ ไม่ใช่เรื่องของเธอ

คิดมาถึงตรงนี้ความอยากกลับบ้านก็มลายไปหมดสิ้น เธอไม่อยากจะกลับไปยังบ้านที่เต็มไปด้วยบรรยากาศอึมครึมน่าหดหู่ ไม่น่าอยู่เลยสักนิด

“เปลี่ยนใจแล้ว พาฉันกลับไปในเมืองเดียวกันเลย” พอลกลับขึ้นมาบนรถได้น้ำหนักขั้วก็ออกคำสั่งทันที

แมทธิวขมวดคิ้วมองเธอด้วยแวตาดุๆ

“กลับรถเข้าไปในเมืองเดี๋ยวนี้”

แทนที่เขาจะต้องกลัวเธอในฐานะเจ้านาย แต่เป็นฝ่ายหญิงสาวเสียเองที่เริ่มเกรงตาดุๆ ของชายหนุ่ม ดวงตาเขาวาวโรจน์ ซึ่งนาคขวัญก็บอกไม่ได้ว่าทำไมต้องอึดอัดทุกครั้งที่มาอง ทั้งที่ปกติแล้วเธอไม่ใช่คนขี้กลัวขนาดนี้เสียหน่อย

“คุณรัตนาน่าให้มารับคุณกลับบ้าน” เขาเปิดปากพูดในที่สุด เสียงเข้มยังคงดุดันเหมือนเดิม ทำให้นาคขวัญรู้สึกตัวเองกำลังขุ่นลุก แต่ก็เพียงครู่เดียวเท่านั้น

“ฉันไม่มีธุระอะไรที่บ้าน เดี่ยวฉันจะโทร. บอกแม่ที่หลัง แต่ตอนนี้ นายต้องกลับรถแล้วพาฉันเข้าไปในเมืองก่อน”

“คุณจะไปทำไม” เขาถามด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นชวนให้นาคขวัญขนสันเหมือนเดิม

ที่นาคขวัญเข้าใจ เขาเป็นลูกน้องที่แม่ให้มาขับรถให้เธอซึ่งโดนยึดใบขับขี่และถูกสั่งห้ามขับรถหนึ่งเดือนเพราะเมาแล้วขับ และเธอก็เป็นลูกสาวเจ้านายของเขา ถึงแม้จะไม่ได้จ่ายเงินเดือนโดยตรง แต่เขาก็ควรจะมีค่าจ้างเธอบ้าง ไม่ใช่มาขย้อนถามอย่างนี้

“เรื่องของฉันนะ”

คราวนี้แมทธิวหรือตามองหญิงสาวไม่ต่างจากเสือจ้องตะครุบเหยื่อ ทำเอานาคขวัญผะเสี้ยนน้อย และหลบตาเขาอย่างที่ไม่เคยทำในชีวิตการเป็น ‘ตำรวจ’ สักครั้ง

“จะไปทำไมครับ ผมจะได้รายงานคุณรัตนานุก”

“นี่ฉันไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ” หญิงสาวแหงออย่างลึมตัวว่าอาการของเธอยิ่งกว่าเด็กเสียอีก

แมทธิวกระตุกยิ้มมุมปาก นาคขวัญจึงรู้ตัวทันทีว่า ‘หลูด’ นิสัยที่แท้จริงของตัวเองออกมาแล้ว เธอแสร้งกระแอม นั่งคอต้งหลังตรง

แล้วสั่งน้ำเสียงราบเรียบราวกับคนละคน

“พาฉันไปในเมืองเตี้ยวันนี้”

“ผมคงพาไปไม่ได้ถ้าคุณยังไม่บอกแม่คุณก่อน”

“ถ้าอย่างนั้นก็ลงไป เตี้ยวันฉันขับเอง”

“คุณเป็นตำรวจไม่ใช่หรือ”

เพียงประโยคสั้นๆ ก็ทำให้ตำรวจสาวสะอึก เมื่อครู่เธอใช้ความเป็นตำรวจขู่เขาว่าให้ขับรถดีๆ คราวนี้เขาเลยย้อนกลับหน้าตาตาย ตำรวจที่โดนยึดใบขับขี่และถูกสั่งห้ามขับรถกลับจะแหกกฎด้วยการขับรถเองได้อย่างไร

นาคชวิญมมองชายหนุ่มอย่างขัดใจ แต่ก็ยอมโทรศัพท์ไปบอกแม่ว่าเธอจะไปหาอะไรกินกับเพื่อน ไม่ต้องรอกินข้าวมื้อเย็นด้วยเพราะเธออาจจะกลับดึก

“พอใจหรือยัง” วางสายจากแม่แล้วเธอก็หันกลับมาซึ่งตาใส่คนขับรถหน้าโหดอีกครั้ง นาที่นี้คงไม่ต้องรักษามาตกันแล้ว เธออยากอาละวาดใส่ใครสักคนมากกว่า

“ครับ”

แมทธิวพยักหน้าคล้ายยอมจำนน แต่นาคชวิญรู้สึกรู้สึกว่าเขายอมลงให้เพราะเป็นหน้าที่มากกว่า ดูจากสายตาก็รู้แล้วว่าเขาไม่ใช่คนยอมคน

น่าสนใจดี...

พอหมดเรื่องที่จะต่อปากต่อคำกันแล้วแมทธิวก็นิ่งเงียบไปและทำหน้าที่ของตัวเองทันที ส่วนนาคชวิญก็จ้างผู้ขายตรงหน้าด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความสงสัย อยากจะรู้เหลือเกินว่าเขาเป็นใครอย่างไร เป็นใครกันแน่ และมีจุดประสงค์อื่นแอบแฝงด้วยหรือไม่ เพราะอะไรถึงมาอยู่ในจังหวัดเล็กๆ อย่างนี้

“คุณจะไปที่ไหนครับ” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงกว่าเมื่อครู่

นิดหน่อย

เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มไม่ทำตัวประหนึ่งผู้ปกครองของเธอแล้ว นาคขวัญจึงยอมลงให้เช่นกัน เธอนั่งก้มหน้าก้มตาจิ้มโทรศัพท์อยู่สักพักกว่าจะเงยหน้าขึ้นตอบคำถามเขาได้

“พาฉันไปโรงพยาบาล”

สิ้นคำสั่งของหญิงสาว มนุษย์ถ้ำท่าทางดิบเถื่อนก็ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย แต่ไม่ยอมพูดออกมา

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรหรอก แค่จะไปหาเพื่อน” นาคขวัญจำต้องหยิกต้นขาตัวเองไว้ไม่ให้ ‘หลุด’ มาดตำรวจหญิง ทั้งที่ในใจอยากระเบิดเสียงหัวเราะเมื่อเห็นท่าทางแปลกๆ ของเขา

เป็นอีกครั้งที่แมทธิวขมวดคิ้ว แต่ก็นั่นแหละ...เขาไม่ยอมพูดอะไรเลย จนนาคขวัญต้องชี้แจงอีกครั้ง

“เพื่อนฉันก็ไม่ได้เป็นอะไร...เธอแค่เป็นพยาบาล”

คราวนี้รอยยิ้มระหว่างคิ้วเข้มของเขาคลายลงในที่สุด

นาคขวัญเลิกคิ้วรอยยิ้มว่าเขาจะว่าอย่างไรต่อ แต่ชายหนุ่มก็ไม่ได้พูดอะไร เขามองเธอด้วยแววตาดูๆ ทำเหมือนจะพูดอะไร แต่ก็ไม่พูด แล้วหันไปสนใจกับการขับรถต่อ

เห็นดังนั้น นาคขวัญก็ก้มหน้าก้มตาจิ้มโทรศัพท์รุ่นใหม่ล่าสุด พูดคุยกับเพื่อนสาวผ่านโปรแกรมแชตอย่างเมามั่น จนกระทั่งรู้สึกได้ว่ารถกระชากแปลกๆ คล้ายกับว่าคนขับ ‘จิงใจ’ ออกตัวแรง และเบรกกะทันหันจนหัวเธอแทบจะกระแทกกับสมาร์ตโฟนตลอดเวลา ยิ่งไปเรื่อยๆ ก็ยิ่งหนักขึ้นจนนาคขวัญทนไม่ไหว จึงเงยหน้าขึ้นถลึงตาใส่คนขับหน้าเหี้ยมที่ยังทำเป็นทองไม่รู้ร้อน

นี่สรุปว่าเขาจะหาเรื่องจริงๆ ไซ้ไหม

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ระงับความโกรธ ไม่อยากอารมณ์เสียตอนนี้ และก้มหน้าจิ้มโทรศัพท์ต่อ แล้วก็เหมือนเดิม...

ชายหนุ่มเบรกรถอย่างแรงจนหัวเธอโขกกับหน้าจอโทรศัพท์
ราวกับหนังม้วนเดิมถูกฉายซ้ำ... นาคขวัญเงยหน้าขึ้นซึ่งตาใส่เขา แต่
อีกฝ่ายก็ยังเฉย

นี่คือสงครามประสาทชัดๆ ราวกับรอดูว่าใครจะทนไม่ได้ก่อน
กัน ถึงแม้ว่าความคิดนี้จะเหมือนเด็กไปหน่อย แต่นาคขวัญก็เชื่อว่า
ข้อสันนิษฐานนี้ถูกต้องแน่นอน

แต่ขอโทษเถอะ... แค่นี้ไม่มีทางหยุดเจ้าแม่ นักแชตนิ้วทองคำ
อย่างเธอได้หรอก!

นาคขวัญก้มหน้าลงสนใจโทรศัพท์ต่อ ชาวพระเอกแบดบอย
ทิ้งเมียทิ้งลูกไปกิ๊กกั๊กกับพริตตี้สาวที่กำลังแชร์กันว่อนโซเชียลมีเดีย
น่าสนใจว่าอิตาหน้าโหดนี้เป็นไหนๆ ต่อให้เขาจะขับรถอย่างไรเธอก็
เชื่อว่าตนไม่ตายง่ายๆ แน่ เขาเป็นคนซบก็ต่อรักชีวิตตัวเองเหมือนกัน
นั่นแหละ

ดังนั้น... นั่งปุ่สี่อรร ‘เผือก’³ เรื่องของชาวบ้านต่อดีกว่า

เวลาผ่านไปสักพัก ไม่นานรถก็ตีโค้งเข้าสู่โรงพยาบาล
เอกชนขนาดใหญ่ใจกลางเมืองตามที่นาคขวัญบอก แต่เธอก็ยังติดพัน
เรื่องที่น่าสับสนจากเว็บไซต์ดังกล่าวกำลังซูดคีย์เกี่ยวกับพระเอกแบดบอย
อย่างเมามั่น จนกระทั่งรถเบรกรแรงกว่าที่เคยเป็น ทำเอาตำรวจสาว
‘มาดดี’ หน้ากระแทกโทรศัพท์ดังปัง

“นายหรั่ง!” นาคขวัญหันไป ‘จิกตา’ ใส่คนที่ยังเฉย ทำราวกับ
ว่าเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น และไม่ได้เกิดจากฝีมือเขาอย่างนั้นแหละ

“ครับ”

---

³ ศัพท์แสลงที่แสดงอาการชอบสอดรู้สอดเห็นของสังคมออนไลน์ในยุคนี้

“จิงใจไซ้ใหม่”

“ผมเปล่า” คนหน้าหมวดสายหน้าปฏิเสธ แต่นาคชวัญไม่เชื่อ
“ตัดเงินเดือน”

“ครับ”

เขายังจะมีหน้ามาทำเป็นไม่กลัวอีก ธรรมดาเงินเดือนคนงานก็น้อยอยู่แล้ว ยังจะทำเก่งกับลูกสาวเจ้าของรีสอร์ทอีก

มันน่า...นัก

หญิงสาวร่างเพรียวบางก้าวลงจากรถแล้วปิดประตูตั้งโครมกะให้ชายหนุ่มหูแตกไปเลย แต่กลายเป็นว่าถูกคนมองทั้งโรงพยาบาล เธอลืมไปได้อย่างไรว่ารถจอดอยู่หน้าแผนกฉุกเฉิน

นาคชวัญสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ชมอารมณ์โกรธและกลับมารักษามาต ‘ตำรวจหญิง’ อีกครั้ง เธอยกมือข้างขึ้นลูบผมที่รวบตั้งเป็นหางม้า จัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ แล้วเดินไปหาเพื่อนอย่างรวดเร็วปานพายุ เพราะช้ากว่านี้เธอก็คงมีวายตกเป็นเป้าสายตาประชาชน...เสียภาพลักษณ์หมด

เมื่อหญิงสาวลงจากรถไปแล้ว รอยยิ้มจึงปรากฏบนใบหน้า
คุณ

แมทธิว...หรือนายหรั่งยิ้มเมื่อเห็นท่าทางหัวเสียของนาคชวัญ ผู้หญิงที่เหมือนมีสองบุคลิก ต่อหน้าประชาชนคนอื่นเธอจะวางตัวดี สัมกับหน้าที่การงาน แต่ถ้าอยู่ตามลำพังเธอก็จะกลายเป็นอีกคนทันที ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อใครก็จริง แต่สีหน้ายุ่งๆ กับคิ้วเข้มเหนือดวงตากลมโตขมวดมุ่นก็ทำให้เขาอารมณ์ดีทุกครั้งที่เห็น

ดูท่าทางตอนที่เธอโกรธหัวฟัดหัวเหวียงแล้วเดินลงจากรถนั้น ประไร ปิดประตูเสียงดังสนั่นราวกับว่าแค่นี้จะช่มชวัญเขาได้อย่างนั้น หรือ ทำอะไรไม่สมอายุสักนิด แต่...ก็น่าสนุก

ถ้าเปรียบจังหวะชีวิตของเขาในตอนนี้เป็นสีดำนาคชวิญญ์ก็คงเป็นสีสนั่นน้อยนิดที่เข้ามาแต่งแต้ม แม้จะไม่สามารถกลบความมืดมิดได้ แต่ก็ทำให้เขารู้สึกถึงความมีชีวิตชีวาของเขา

แมทธิวยังจำตอนที่เธอลงมาจากสถานีตำรวจที่เจ้าตัวทำงานได้ แวบแรกเธอขมวดคิ้วด้วยความสงสัย แต่เมื่อได้รับคำยืนยันจากแม่แล้ว ความประหม่าและความชัดเจนก็เข้ามาแทนที่ แต่ยังมีพื้นที่แห่งหนึ่งที่ยังรู้สึกอึดอัดใจ มองแล้วมองเล่าราวกับต้องการเก็บรายละเอียด แน่ใจว่าเขาทำทุกอย่าง จับได้ทุกกิจกรรมของเธอ แต่ยังไม่พอใจ เพราะอยากรู้ว่าตำรวจสาวคนเก่งจะอย่างไรต่อไป

อย่างน้อยการหนีออกจากคุกก็ไม่น่าเป็นอะไรแล้ว

ด้านนาคชวิญญ์ หลังลงจากรถมาได้เธอก็ก้าวพรวดๆ เข้ามาในโรงพยาบาลด้วยสีหน้าบูดบึ้ง ยังโมโหคนกวานประสาทหน้าตายไม่หาย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้เพราะดูท่าแล้วเขาต้องขังเธออีกนาน แค่เดินออกไปก็ได้เจอกันอีกแล้ว

หล่อใหม่...ก็หล่อดีอยู่หรอก ทั้งหล่อเหลา น่าค้นหา และดูดี อันตรายน่ากลัวที่ล่อลวงหัวใจให้ผลอไผลได้ง่ายๆ หากตั้งใจไม่ดีพอ แต่นาคชวิญญ์มั่นใจว่าเขายังหาเรื่องเธออย่างทุกวันนี้ รับรองได้เลยว่าเธอไม่ผลอใจไปกับเขาแน่นอน

นาคชวิญญ์คิดอย่างแข็งๆ ระวังยื่นมือเพื่อบนระเบียบทางเดินของแผนกอายุรกรรมก็เล่นโทรศัพท์ไปด้วย จนกระทั่งได้ยินเสียงหวานเจี๊ยบปานน้ำผึ้งเตือนห้าของชมขนาดผู้เป็นเพื่อนสนิท

“ไปทำอะไรมา หน้าบูดเขียว” หญิงสาวร่างเล็กบอบบาง ใบบนหน้าสวยหวานจนนาคชวิญญ์แทบไม่ติดใจไปหา และเกาะบ่าเพื่อนสนิทตั้งแต่เด็กอย่างซุกซน แม้ว่าวันนี้คนหนึ่งจะเป็นพยาบาลวิชาชีพ ส่วนอีกคนเป็นตำรวจหญิงก็ตาม

“โดนคนกวตืนใส่มานะสิ”

“พูดไม่เพราะเลย” พยาบาลหน้าหวานสายหน้า “เดี๋ยวจะฟ้อง
เกตุ รับรองขวัญต้องโดนเกตุสวดอีกแน่ๆ”

“บอกก็ครั้งแล้วว่าให้เรียกนาค” นาคขวัญขมวดคิ้วไม่พอใจ
เพราะสั่งห้ามเพื่อนนักษนาแล้ว เธอไม่ชอบชื่อเล่นที่สาวแตกขนาดนั้น
ถึงแม้ว่าตัวตนจริงๆ ของเธอจะ ‘สาวแตก’ แค่นั้นก็ตาม

“โกรธหรือ” ชมขนาดส่งยิ้มหวานชนิดที่เรียกว่าต่อให้พญามาร
ยังกลับใจ แล้วผู้หญิงตัวเล็กๆ หัวใจเปราะบางอย่างนาคขวัญจะทน
ได้อย่างไร สุดท้ายก็ใจอ่อนให้คนหน้าตาดีจนได้ ต่อให้เป็นผู้หญิง
ก็เถอะ

“ไม่ได้โกรธ”

“แล้วทำไมไม่ยิ้มล่ะ”

‘เออนะ...ยายชมขนาดยังปัญญาอ่อนเสมอต้นเสมอปลาย’

นาคขวัญบ่นในใจ แต่ก็ต้องยิ้มให้นางฟ้าชุดขาวตามที่เจ้าหล่อน
สั่งอยู่ดีนั่นแหละ

“แล้วนั่งเกตุล่ะ”

“เกตุไม่ได้อยู่เวร ไปเจอกันที่ร้านเลยก็ได้”

“ดีๆ ถ้าอย่างนั้นเราไปกันเถอะ หิวจนจะกินข้างเข้าไปได้อยู่
แล้ว” สาวมาดหัวบ่นกระปอดกระแปด หิวจนหงุดหงิด แต่จะโทษ
ใครได้ ในเมื่อเธอเองที่เป็นฝ่ายสั่งให้ชายหนุ่มขับรถกลับไปกลับมา
ทั้งที่เขาก็มารับตรงเวลา แต่อย่างไรเสียเธอก็ยังอยากโยนความผิดให้
นายมนุษย์หินอยู่ดีนั่นแหละน่า

นาคขวัญบอกตัวเองว่าเธอไม่ผิดสักนิด แล้วเดินนำชมขนาดไป
ที่รถกระบะสีประตู่ ซึ่งมีคนขับรถหน้าโหดยืนกอดคอกรออยู่แล้ว

“นี่นายหรืงนะ”

“สวัสดีจ๊ะหรืง” ชมขนาดยิ้มหวานปานนางฟ้าเหมือนเดิม จน

หน้าเข้มๆ ของแมทริวขึ้นสีเล็กน้อยแม้จะอยู่ท่ามกลางความมืด
นาคชวิญหัวเราะเสียงดัง ไม่มีหระต่อแวตาดูดันของชายหนุ่ม
“ทำทางหวังจะตกหลุมรักเธอนะชม”
คราวนี้เป็นชมขนาดที่หน้าถอดสี นาคชวิญรู้ว่าเพราะอะไร
ชมขนาดเป็นสาวหวานที่ชอบผู้ชายดูสะอาดสะอ้าน และออกจะขวิญ
อ่อนนิตๆ เวลาเจอคนทำทางน่ากลัวแบบนี้
“ไปกันเถอะ นั่งเกตุรอแยะแล้ว” นาคชวิญเปิดประตูให้ชมขนาด
นั่งตอนหลัง ส่วนตัวเธอก็มานั่งเป็นตุ๊กตาหน้ารถให้สารทิหน้าโหด
เหมือนเดิมแล้วสั่ง “ไปร้านชาบูก่อนนะหวัง ฉันนัดเพื่อนไว้”
แมทริวขมวดคิ้วใส่หญิงสาวราวกับจะต่อต้าน แต่นาคชวิญก็
ชิงตาใส่เป็นเชิงบอกว่าต้องไป สุดท้ายเขาก็ได้แต่พยักหน้าเงิบๆ แล้ว
ขับรถไปตามที่นาคชวิญบอกทางแต่โดยดี

เมื่อทั้งสามมาถึงร้านชาบูที่อยู่แถวๆ หลังสนามกีฬาก็เป็น
เวลาเกือบสองทุ่มเข้าไปแล้ว คนในร้านจึงแน่นขนัด ส่วนมากเป็น
นักเรียนนักศึกษาเพราะวันนี้เป็นวันศุกร์ และที่ร้านจะมีคอนเสิร์ตเล็กๆ
ตอนสี่ทุ่มด้วย ดีที่นาคชวิญจองโต๊ะไว้ ไม่อย่างนั้นก็ได้กินแน่

“ไปด้วยกันไหมจะหวัง” นางฟ้าชมขนาดหันไปชวนยักษ์ใหญ่ที่
ชมสาวเจ้าจนคนที่ตัวเล็กอยู่แล้วยิ่งดูเล็กเข้าไปใหญ่ แต่ชมขนาดก็ยัง
ยิ้มให้ สีหน้าเปี่ยมด้วยไมตรีจิตจนนาคชวิญเทียบไม่ติด

“แล้วแต่เขาเถอะน่า อย่าไปสนใจเลย”

“ขวิญนะใจร้าย”

พยาบาลสาวใจดีหันมาตำหนิเธออีก นาคชวิญจึงถอนหายใจ
เฮือก แล้วหันไปพยักหน้าให้แมทริวเดินตามเข้าไปในร้าน พร้อมๆ กับ
เสียงร้องเรียกของใครบางคนที่เขาคนฟังชนลูกขนฟอง

“ทางนี้นั่งชะนี!”

ทั้งร้านตกอยู่ในความเงียบกริบชนิดที่ว่าถ้าใครสักคนผายลม ก็ได้ยินไปทั่วร้านชาบูขนาดห้าสิบโต๊ะแห่งนี้แน่นอน ทั้งยังมองสองสาวที่เพิ่งเดินเข้ามาในร้านเป็นจุดเดียวด้วย

นาคชวีญกระแอมแล้วขยับไปใกล้แมทริว ก่อนกอดท่อนแขนล้ำไว้ ทำที่เห็นว่าเธอมีคู่มาด้วย ไม่ได้เป็นซะนี่มาคนเดียวอย่างที่เพื่อนกะเทยควายแหกปากเรียก เชิญมองชมขนาดได้เลย...นาคชวีญใส่ร้ายเพื่อนสาวเรียบร้อยแล้ว

ใบหน้าหวานแดงระเรื่อ เพราะไรชนสากระคายบนท่อนแขนกำยำทำให้เธอจ๊กจ๊กนิดๆ แต่ก็ต้องกลบเกลื่อนความเขินอายไว้ เพราะไม่อยากจะอับอายต่อหน้าประชาชีในที่สาธารณะ

“ตาย! หล่อนคงผู้ชายมาด้วยหรือซะนี่”

จะ...คราวนี้ชัดเลยว่าซะนี่ที่นังกะเทยพูดนะหมายถึงใคร

จากที่หวังจะล้างอาย แต่สุดท้ายเพื่อนตัวแสบก็ชี้ชัดให้เธอได้ อายอยู่ดี หมึงสาวคนสวยทำหน้ามู๋ ก้าวฉับๆ เข้าไปนั่งตรงหน้าเพื่อน ชายใจสาวอย่างไม่สนใจสายตาใคร ทั้งยังตบโต๊ะดังปัง

“แกก็ไว้หน้าฉันบ้างเถอะนั่งเกือ”

ชื่อเกาตั้งเดิมสมัยพระเจ้าเหาของบุรุษพยาบาลหัวใจสาวถูกขุดขึ้นมาจนได้ คราวนี้ ‘นั่งเกือ’ เป็นฝ่ายหุบยิ้มบ้าง

“ฉันชื่อเกตุนะยะ”

“ฉันก็ชื่อนาคชวีญ ไม่ได้ชื่อซะนี่”

“หมายถึงชมก็ได้สินี” เกตุไหวไหล่ โยนให้นางฟ้าอย่างชมขนาดก็เป็นอันว่าจบ เพราะไม่ว่าฝนจะตก แดดจะออก น้ำจะท่วมฟ้า หรือว่าปลาจะกินดาว ชมขนาดก็รับไว้คนเดียว

“รอดตัวไปนั่งเกตุ”

“ว่าแต่แกเถอะ ไปหาพ่อหนุ่มฝรั่งหล่อพ่อของลูกนี่จากที่ไหน” กะเทยร่างยักษ์กระแะถามเพราะคิดว่า ‘ฝรั่ง’ ฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง

ทั้งยังทำหูทำตาแพรวพราวใส

“เขา...”

“หล่ออ๊ะ...หล่อหล่อ ห่อให้ด้วยสิ” กะเทยเห็นมองไปที่วรั้งบึกบึนของแมทธิวก่อนจะหยุดที่ ‘เป้ากางเกง’ แล้วทำท่าปาดน้ำลายใส่สุดท้ายก็ร้องเสียงดังเพราะทนรัศมีมีความหล่อไม่ไหว “โอ๊ย...อยากได้เป็นผัว”

“ใจเย็น...แกไม่มีมดลูก”

“แต่อย่างอื่นก็ใช้ได้ล่ะยะ ไม่ใช่พวกไม่มีมดลูก แต่ดันปล่อยให้แห้งกรังจนหินปูนจะเกาะ ซี้เกลือจะขึ้นรังไข่อยู่รอมร่อแบบแก”

“ปากเสีย” นาคขวัญแทบควีนอกหู ไบหน้าร้อนวาบจนไม่กล้าสบตาแมทธิว เธอถูกเพื่อนแซวเรื่องขึ้นคานนะซินแล้ว แต่การมีบุคคลที่สามอยู่ด้วยนี่สิเรื่องใหญ่

ฆ่าได้ แต่หยาม (เรื่องขึ้นคาน) ไม่ได้

“เกตุก็อย่าไปแซวขวัญเลย”

“นาค!” ตำรวจสาวสุดหัวหันไปแยกเขี้ยวใส่นางฟ้าชมนาดที่เอาแต่ยิ้มแหยๆ

“ชมว่าชื่อขวัญออกจะน่ารัก ดูหวานๆ ดีด้วย”

“แต่มันไม่เหมาะกับนั่งม้าดีดกะโหลกนี้หรือกษมมี” เกตุจิบปากจิบคอเรียกชมนาดขณะแจกตะเกียบและจานซามให้สมาชิกร่วมโต๊ะโดยอ้อยอิงกับแมทธิวเป็นพิเศษ

“หล่อล้ำเขี้ยวพ่อคุณทูนหัว...อยากเป็นผัวกะเทยใหม่จ๊ะ” เกตุยังคงนงปากเพราะคิดว่าฝรั่งฟังไม่รู้เรื่อง แต่นาคขวัญก็ไม่คิดจะบอกทั้งยังแอบหยิกชมนาดไว้ไม่ให้บอกเกตุอีกด้วย

“แกชอบเขาหรือนั่งเกตุ”

“ฉันเสนอตัวขนาดนี้ ชะนีอย่างแกยังดูไม่ออก ก็สมแล้วละที่ตองขึ้นคาน”

คำพูดของเพื่อนกะเทยร่างยักษ์ทำเอาแก้มขนาดขวัญเห่อร้อน
ขึ้นมาทันที ใบหน้าหวานขึ้นสีระเรื่อ อย่างว่าแต่มองหน้าเขาเลย ตอนนี้
เธอยากมุดลงดินฝังกลบตัวเองไปเสีย

“อู๊ย!” บุรุษพยาบาลร่างใหญ่อุทาน “หล่อนหน้าแดงด้วยนะ
ชะนี ตายแล้ว...ฉันคิดว่าหล่อนหมดฮอร์โมนไปแล้วเสียอีก”

“ลื้มโตะเลยไหม” นาคขวัญแยกเขี้ยว แสร้งโมโหหลบเกลื่อน
ด้วยการตบโตะดังปังจนคนทั้งร้านเริ่มเมียงมองด้วยความสนใจ เห็น
ดังนั้นแล้วเรื่องอะไรที่เธอจะต้องอายคนเดียว ลากอิตาฝรั่งหนวดเถื่อน
ให้อายไปด้วยเลยดีกว่า

“นายนั้นนะไม่สนใจแหหรือก้นเกตุ เขาเป็นเกย์พันธุ์เดียวกับ
แก่นั่นแหละ” สาวแสบโวยลั่น แน่نونว่าคนทั้งร้านเงิบกริบแล้วมอง
มายังโตะของเธอเป็นจุดเดียว

บรรัลย์แล้ว...

ตำรวจสาวเพิ่งรู้ว่าเล่นแรงไปหน่อยก็ตอมนี่เอง เพราะทุกคน
มองมาที่โตะของเธอก็จริง แต่มองเมทริวด้วยความสนใจสนอกสนใจ และ
บางคนอาจหาญกระซิบกระซาบนิทาหันต่อหน้าทีเดียว

“กินกันต่อสิ” หญิงสาวบอกเสียงดู ท่าทางขึงขัง จนบรรดา
ผู้อยากรู้อยากเห็นทั้งหลายต้องยอมหันกลับไป

“เล่นกันจนเป็นเรื่อง” ชมนาดสายหน้าแล้วหันไปขอโทษ
ชายหนุ่มแท้เพียงคนเดียวที่นั่งอยู่ด้วยกัน “ขอโทษแทนสองคนนี่ด้วย
นะจ๊ะหรั่ง”

“อะไรกัน ฉันทำใจไม่ได้...ถ้าขนาดนี้ พันธุ์เดียวกันหรือก้นหรือ
โ...อกน้องเกตุจะแตก” เกตุยกมือทาบอก ทำหน้าเสียตายสุดซึ้ง “ไม่
เป็นไร เปลี่ยนใจมารุกเมื่อไหร่ก็บอกเงินจะจ๊ะ เจ้พร้อมรับเสมอ”

“ผมชอบผู้หญิงครับ” ภาษาไทยสำเนียงแปร่งๆ ดังขึ้นอย่างหมด
ความอดทน

พอคนไม่พูดไม่จามานานข้างปากขึ้นมาได้เท่านั้นแหละ คนบ้า
ผู้ชายเป็นทุนเดิมอย่างเกตุก็ยิ้มเคลิ้มทันที ไม่ได้สนใจแววตาเหมือน
จะฆ่าคนได้ของชายหนุ่มสักนิด

“พูดไทยได้ก็ไม่บอก คนอะไรเสียงเพราะจัง”

“เราชอบผู้หญิงนั่งเกตุ หมดหวังแล้ว” นาคขวัญกระซิบ

“เป็นแฟนซะนี้ขวัญหรือจะสุดหล่อ”

“แบบคุณขวัญผมก็ไม่เอาหรอกครับ”

“พรวด”

คนที่ถูกพาดพิงถึงกับสำลัก บทเขาจะพูดขึ้นมา ก็พูดมากเขี้ยว
ทั้งยังเอาคืนได้อย่างเจ็บแสบเสียด้วย

นาคขวัญหันไปซิ่งตาใส่แมทธิวท่ามกลางเสียงหัวเราะของเพื่อนๆ
โดยเฉพาะเพื่อนกะเทยถึงที่เสียงดังกว่าใครอีกตามเคย

“นั่งขวัญ...ฉันว่าคราวนี้แกเตรียมหาแท่นชูดเจาะน้ำมันได้เลย”

“เอามาทำซากอะไรวะ”

“ชูดคราบหินปูนที่มันเกรอะกรังอยู่ตามมดลูกแกไง”

“ให้โบกปูนปิดเลยใหม่ ไหนๆ ก็ไม่ได้ใช้แล้ว” นาคขวัญเถียง
กับเพื่อนกะเทยพลางส่งสายตาคำมิตให้ผู้ชายหน้าโหด

“เอาดิแก”

“ฉันประชด นั่งตุ้ตบ้า”

หนึ่งสาวแท็กกับหนึ่งสาวเทียมเถียงกันไปเถียงกันมา ทำให้
แมทธิวลอยยิ้ม แน่นอนว่าไม่อาจรอดพ้นสายตاپานเรตาร์ส่องหา
ผู้ชายของเกตุได้

“วู้ย ยิ่งยิ้มยิ่งหล่อ ยิ้มบ่อยๆ สิคะสามี”

ฝรั่งร่างใหญ่หุบยิ้มทันควันแล้วหันไปหานาคขวัญ แต่สาวเจ้าก็
เมินหลบ ทั้งยังยกไหล่ไม่แยแส

“สมน้ำหน้า เป็นผัวตุ้ตไปเลยไป” นาคขวัญแอบเยาะเย้ยเขา

ลับหลัง คิดว่าคนตัวโตไม่ได้ยินแน่นอน ไม่คาดคิดว่าเขาจะได้ยิน
แถมยังมองเธอด้วยแววตาเย็นเยียบชนิดที่น้ำแข็งขั้วโลกยังอาย

ตายละหว่า...สร้างศัตรูอีกคนแล้วสิ

หญิงสาวทำไม่รู้ว่าไม่ชี้ แล้วจัดการเทหมุสไลด์ลงในหม้อชาบู
ปากก็คุยกับเพื่อนไปด้วย

“เตรียมงานแต่งเรียบร้อยแล้วเหรอสम्मี่” เกตุจิบปากจิบคอ
ดัดเสียงเสียจนหวานหยดอีกครั้ง โดยเลียนแบบกิริยาอ่อนหวานตาม
ธรรมชาติของสมณาด แต่ดูอย่างไรก็ไม่สวยเรียบร้อยเหมือนต้นแบบ
และดู ‘กระเดะ’ มากอีกด้วย

“ต้องแก้ชุดอีกหน่อยนะเกตุ ช่วงนี้เดี๋ยวลัทธิมันดี เดียวเกตุมัน
พีเชนก็ชอบพาไปหาอะไรกินด้วย สممก็เลยอ้วนขึ้น”

“ไม่ใช่ห้องก่อนนะยะ”

“หุบปากก็ได้นั่งเกตุ สممเขาไม่ใช่แก ที่ต่อให้ห้องไม่ได้แต่ก็เรด
ไปทั่ว” นาคชวีญทะเล่กลางปล้อง ก็รู้ว่าเกตุล้อเล่น แต่ถ้าคนอื่นได้ยิน
จะไม่ได้

“แกเป็นคนหรือเป็นไก่เนียงชะนี จิกกัดเจ็บมาก” เกตุค้อน
เพื่อน จากนั้นจึงหันไปยิ้มหวานให้ชายหนุ่มหล่อล่ำเพียงคนเดียวใน
โต๊ะ

“เพิ่งมาทำงานกับแม่เนียงชะนีชวีญ ก็อยู่ห่างๆ ชะนีไว้เนาะคะสามี
นั่งนี้มันปากไม่ดีเลยไม่มีใครเอามาจนถึงปานนี้ เกิดมันเปลี่ยวมากๆ
แล้วปล้ำทูนหัวขึ้นมา จะได้เมียบ้าๆ แบบเนียงชะนีชวีญแทนนะคะ”

“นั่งเกตุ!” นาคชวีญหน้าแดงจัด ยิ่งได้ยินเสียงแมทริวิหัวเราะ
เธอก็ยิ่งอายจนไม่มีอารมณ์จะต่อปากต่อคำด้วย

“เกตุนะชอบแกลั้งชวีญ” สมณาดหัวเราะเบาๆ

“แหม...แต่ฉันก็รักแกนะชะนี ไม่อย่างนั้นจะติดต่อปลัดคนยี้ให้
หรือไง”

“ก็ไม่เห็นจะได้ผล” สาวโสดยกไหล่อย่างปลงตก

พัทธคนย์เป็นปลัดอำเภอและเป็นญาติพี่น้องของเกตุด้วย
เกตุจึงช่วยติดต่อให้เป็นกรณีพิเศษเพราะตรงสเปกนาชวัญทุกอย่าง
เสียตรงที่ชายในฝันไม่เล่นด้วยนี่แหละ

“ฉันว่าแกต้องไปบนแล้วละ ขอให้ได้เร็วไวๆ”

“ขนาดนั้นเลยหรือวะเกตุ”

“ก็ไซ้ซะสิ เหนียงยานแบบแคะอะอาศัยหนึ่งหน้าตัวเองไม่ได้แล้ว
ต้องไสยศาสตร์ลั้วๆ” บุรุษพยาบาลหัวใจสาวยังเล่นไม่เลิก ทั้งยัง
กล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ที่แกไปเที่ยวแล้วขอเนื้อคู่มานะ ปกติที่นั่น
ศักดิ์สิทธิ์มากเลยนะ ใครไปขอก็ได้...ว่าแต่แกขอว่ายังไงบ้างนะ”

“ก็...” คิ้วเข้มเหนือดวงตากกลมโตขมวดอย่างครุ่นคิด จากนั้น
เธอก็ตอบว่า “ไม่เยอะหรอก นิดหน่อยเอง”

“บอกมาเถอะน่า” เกตุคะยั้นคะยอ

“ก็แค่...ขอผู้ชายหล่อๆ เวลาลูกออกมาจะได้หน้าตาดีเพราะพ่อ
ก็หล่อ แม่ก็สวย ไม่ต้องรวยก็ได้ เพราะฉันรวยแล้ว ฉันเลี้ยงได้ และ
ต้องตัวสูงเพราะฉันสูง เตี้ยกว่าไม่ดี มันดูไม่แมน แล้วก็ต้องไม่กินเหล้า
ไม่สูบบุหรี่ ไม่ติดการพนัน หล่อ ล่ำ มาดแมน แชนด์ซิม แต่ต้องไม่เป็น
ผัวตุ๊ดหรือเมียตุ๊ดด้วยนะ แก่กว่าฉันได้ แต่ห้ามเกินห้าปี เพราะฉัน
กลัวเขาเสื่อมสมรรถภาพ ส่วนเรื่องเชื้อชาติ...อยากได้อิตาลีหรือไม่ก็
สเปนนะ เบ้าหน้าคือตินะแก แต่น่าที่นี้ไม่เกียงแล้วว่าชาติไหน หนูเหมา
หมดค่ะ”

แก๊ง!

สิ้นคำตอบของนาชวัญ เกตุก็ทำซ็อนในมือตกกระทบโต๊ะเสียง
ดัง เพื่อนชายใจหญิงอ้าปากค้าง มองต้นเรื่องด้วยแวตาดำทวน

“เนี่ยเหรอกอนิดเดียว”

“ทำไมล่ะ ไปทั้งทีก็ขอให้คุ้มสิ”

“โอ้เอ๊ย นิ่งชะนี” เกตุจิกตาใส่อย่างมีจริต “หล่อนนี่ตัวทำลาย
ความศักดิ์สิทธิ์จริงๆ”

“อะไร”

“ขอแบบไม่ดูหน้าหน้า ไม่ดูเหนียง ไม่ดูอายุแบบแก ซาตินี้ทั้ง
ชาติก็หาไม่ได้หรอกยะ” เกตุเทหมุลงในหม้อชาบูแล้วกินอย่างรวดเร็ว
ราวกับตายอดตายอยากมาหลายวัน

“แกก็พูดได้ดี ไม่เคยต้องขึ้นคานแบบฉันนี่”

“ก็แก่อ้อยไม่เป็นเอง”

“ฉัน...”

“ลองอ้อยคนใกล้ตัวก่อนเป็นไง นายหรั่งนะ...ไหนลองซิ” เกตุ
วางตะเกียบลงแล้วจ้องหน้านาคขวัญสลับกับแมทธิวอย่างจริงจัง

นาคขวัญหันไปสบตากับแมทธิวแล้วก็ปลิ้นสะดุ้งวาบเมื่อเห็น
แววตาทำทนายของเขา แม้ว่าเจ้าตัวจะไม่ได้พูดอะไรก็เถอะ

“พูดอะไรเลอะเทอะน่านึ่งเกตุ”

“ก็เพราะแกป๊อดแบบนี้ไงนึ่งขวัญ ปานนี้ถึงยังต้องนั่งบนคาน
ไปจอบ้านบางแคไว้ตั้งแต่ตอนนี่เลยไป”

“ก็นายหรั่งไม่ใช่สเปกฉันนี่ มันจิ้นไม่ออกนี่หว่า”

“ไหนบอกว่าคุณนี่ไม่เล็อกแล้วไง”

“ก็...”

“หยุดทั้งสองคนนั่นแหละ” ชมนาดที่นั่งฟังการเถียงกันไปได้กั
มาของเพื่อนๆ ทนไม่ไหว เธอเอามือกุมท้องแล้วหัวเราะจนหน้าแดง
“ชมจะกินไม่ไหวอยู่แล้ว เลิกเถียงกันแล้วกินเถอะ ขวัญต้องกลับบ้าน
อีกนะ”

“วันนี้มาได้ ฉันมีสารทิมาด้วย”

“ไม่ได้” เกตุสวนทันควัน “ฉันต้องไปเข้าเวรตึกต่อ เมาไม่ได้”

“แกก็ไม่ต้องกินสิ”

“ได้ยังไงยะ เมาก็ต้องเมมาด้วยกัน วันนี้เมมาโคล่าไปก่อนก็ได้”
บุรุษพยาบาลร่างใหญ่แต่ใจหญิงแจกแก้วน้ำให้เพื่อนๆ รวมทั้งหนุ่ม
หล่อแปลกหน้า จากนั้นก็ร้องเสียงดังจนคนหันมามองทั้งร้าน “ชนแก้ว
ให้หนังชมมีที่กำลังจะสละโสด และให้หนังขวัญที่ป่านนี้ก็ยังไม่ใครเอา”
สิ้นเสียงของเกตุ เสียงแก้วแตกกระจายและเสียงก่นด่าตบตีก็
ดังขึ้นเป็นระยะๆ

ก่อนการรักครั้งที่ 2 ฝรั่งล่า หล่อ ดิบ เกือบ

กว่าที่นาคชวิญญ์และเพื่อน ๆ จะกินชาบูกันอิมแปลล์ก็เกือบสี่ทุ่มเข้าไปแล้ว บุรุษพยาบาลร่างยักษ์ขอแยกตัวไปก่อนใครเพื่อน เพราะต้องเข้าเวรดึกต่อ ทั้งยังอาสาเป็นคนไปส่งขนาดเองด้วย เพราะนาคชวิญญ์ต้องกลับบ้านที่วังน้ำเขียวภายในคืนนี้

เมื่อแยกย้ายกันแล้ว นาคชวิญญ์ก็เล่นโทรศัพท์และสนใจข่าวการชูดั้ยดาวาแบดบอยทั้งเมียไปมีคู่ต่อ ส่วนแมทธิวิกซ์บรรลให้เหมือนเคย จนกระทั่งหญิงสาวรู้สึกถึงความเร็วที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยฝีมือชายหน้าโหดคนเดิม เธอก็ไม่อยากทนอีกต่อไป

“ขับให้ดีหน่อยสิ” ตำรวจหญิงหันไปดูคนงานของแม่ แล้วหันกลับมาสนใจหน้าจอโทรศัพท์ต่อ

“เดี๋ยวสายตาเสียหรอก”

“เฉยเหอะ” นาคชวิญญ์ดูอีก แม่จะได้ยินเสียงเขาถอนหายใจแรงๆ แต่ก็ไม่ใส่ใจ ชายหนุ่มเป็นคนไม่ค่อยพูด ขนาดไปนั่งกินชาบูด้วยกันยังไม่พูดอะไร เวลาเกตุหรือชมขนาดถามอะไรอย่างมากที่สุดก็แค่พยักหน้าหรือส่ายหน้าเท่านั้น ถ้าไม่เคยได้ยินเขาพูดมาก่อน บางทีเธอก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาเป็นใบ้หรือเปล่า

บรรยากาศในรถเงียบยิ่งกว่าป่าช้า การเดินทางไปไหนมาไหน

ตามลำพังกับผู้ชายหน้าโหดไม่ได้ทำให้เธอกลัวเท่ากับการอยู่กับผู้ชาย
ที่ว่า ‘นิ่ง’ จนเดาไม่ออกอย่าง ‘นายหรั่ง’ ดังนั้นนาควิญจึงต้องหา
อะไรทำไปเพลินๆ แก่แก่อนจนกว่าจะถึงบ้าน

แต่ระยะทางจากตัวเมืองไปที่บ้านของนาควิญไม่ใช่ใกล้ๆ ยิ่ง
ภายในรถเงียบเท่าไรเธอก็ยิ่งอึดอัด แต่พอจะเอื้อมมือไปเปิดเพลง
มือบางก็ชะงักเมื่อสบตากับดวงตาคมดูของแมทริว

“ทำไมต้องมองแบบนี้ด้วยเล่า” นาควิญขมวดคิ้วมอง ‘นาย
ยักษ์ประหลาด’ ที่หันมามองหน้าเธอด้วยแววตาดุดันแล้วเมินหน้าหนี
ไปเอง ทำตัวมีลึกลับคมในแฝกๆ

หญิงสาวแสวงสรวลหน้าจอโทรศัพท์ต่อทั้งที่ใจไม่อยู่กับเนื้อ
กับตัว ชายคนนี้เป็นแปลกๆ ดูอย่างไรก็รับรู้ได้ถึง ‘ความไม่ธรรมดา’ อย่างนี้
คงปล่อยไปไม่ได้เสียแล้ว หากกลับไปถึงบ้านเมื่อไร เธอก็ต้องขอ
เอกสารสมัครงานทั้งหมดของเขาเป็นอันดับแรก

แมทริวใช้เวลาไม่นานก็ขับรถมาถึงชักรีสอร์ทที่อยู่ใต้อำเภอ
วังน้ำเขียว และนาควิญก็ยอมเมยหน้าจากโทรศัพท์ในที่ที่สุด

“ขอใบนะหรั่ง” หญิงสาวกล่าวขณะปลดเข็มขัดนิรภัย หาเรื่อง
ทะเลาะกันมาทั้งวันแล้ว การขอบคุณก็ถือว่าเป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ที่
เธอจะมอบให้เขาได้ ถือเป็นกรสงบศึก บอกตรงๆ ว่าเวลาเดียวกัน
แล้วหันไปเจอนัยน์ตาวาวเข้มของเขาคราวใด หัวใจเธอก็มักจะเต้นแรง
แทบลืมนิธิหายใจไปเลย

ตำรวจสาวปลดล็อกประตู กำลังจะก้าวลงจากรถ แต่กลับถูก
มือหนาตะปบต้นแขนไว้แล้วดึงกลับไปอย่างรวดเร็ว นาควิญเป็นผู้หญิง
ประสาทไวอยู่แล้ว พอถูกดึงไปเธอก็ปิดมือเขาทิ้งอย่างรวดเร็ว ทั้งยัง
เงือกำนั้นจะต่อยเขาอีกต่างหาก ทว่าก็ถูกมือหนากรำจับไว้แล้วดึง
เข้าหาตัวแรงๆ

“เล่นอะไรนะหรั่ง”

“คุณขวัญยังไม่ได้รับการตอบแทนจากผมเลย” เขาบอกเสียงเย็น ความมีดีในลานจอดรถและเสียงลมหายใจของเขาทำเอาสาวคนเก่งเริ่มสั่นนิดๆ พอเข้าไปใกล้จนได้กลิ่นบุหรี่ประเทศและกลิ่นอายแบบผู้ชายอันตรายอย่างเขา นาคขวัญก็กลืนน้ำลายฝืดคอ สติที่เคยตั้งมั่นมานานเริ่มโอบยบินหนีไปที่ละน้อยๆ

“ตอบแทนอะไร”

“ที่คุณขวัญทำให้ผมต้องอายต่อหน้าคนเยอะๆ ไง”

“ก็ล้อกันเล่น”

“ผมไม่สนุกด้วย”

“ขอโทษก็ได้嘛 อย่าใจเสาะนักสิ” หญิงสาวถอนหายใจหนักๆ พยายามดึงมือออกจากการเกาะกุมของเขา แต่ก็ไม่หลุด จนนาคขวัญเริ่มกลัวเสียแล้ว เธอไม่ใช่ผู้หญิงบอบบาง อ่อนแอ แต่ยักษ์ใหญ่ที่ทักษะดีเหลือเชื่อ ทั้งยังแรงเยอะจนน่ากลัว

ชายร่างสูงใหญ่ขยับเข้าไปใกล้หญิงสาวจนรับรู้ได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ของเขา หัวใจนาคขวัญเต้นระรัว เธออยากผลักเขาให้ออกห่าง อยากต่อเขาสักหมัด อยากต่อต้าน แต่ไม่มีแรงเอาเสียเลย รวากับว่า แววดตาและลมหายใจของเขาสะกดเธอไว้ เขาดีบ่ เกือน อันตราย แต่ก็เฝ้าวนให้ติดกับ และหลอมละลายเธอจนกลายเป็นเพียงขี้ผึ้งถูกไฟลนเท่านั้น

“อย่าเล่นแบบนี้นะหรั่ง” นานเหลือเกินกว่าที่นาคขวัญจะพูดออกมาได้

เขากอดเธอแน่นจนขยับไม่ได้ นิ่งซึ่งจนตัวชา เธอรู้สึกถึงสัญญาณเตือนภัยที่ตั้งกระหึ่มอยู่ในหัว แต่ก็ยังไม่มีแรงต่อต้านเขาอยู่ดี

“ผมเปล่า” เสียงแหบพร่าดังซัดไปหูหญิงสาว ลมหายใจร้อนๆ เป่ารดต้นคอจนนาคขวัญทนไม่ไหว เธอย่นคอกหนีอย่างจุกจิก

“ปล่อยนะหรั่ง อยากให้ฉันบอกแม่หรือไม่ว่านายทำอะไรแบบนี้

กับลูกสาวท่านนะ”

“คุณขวัญไม่บอกหรอก”

คราวนี้เสียงพรวดังชิดมุมปากของเธอแทน ทำให้หน้าขวัญ
ตระหนักได้ทันทีว่าเขากำลังจูบเธอ...

เธอไม่รู้ว่าแบบนี้เรียกว่า ‘เสียจูบแรก’ ได้ไหม แต่อีตาฝรั่ง
ตัวใหญ่ยักษ์นี่ก็ไม่ได้ทำอะไรมากกว่านั้น แค่แตะริมฝีปากกับมุมปาก
เธอเบาๆ แล้วผละออกพร้อมปล่อยให้เธอเป็นอิสระ

นาควขวัญยังตะลึงงันราวกับถูกสาปให้เป็นหิน ทั้งที่แมทธิวยัง
ไม่ได้ดับเครื่องยนต์และเปิดเครื่องปรับอากาศไว้แต่ๆ แต่เธอกลับ
เห็งอกาฟแตกพลั๊ก หัวใจยังเต้นกระหน่ำ ตื่นเต้นที่สุดในชีวิต

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงตะโกนโห่ร้องด้วยความดีใจที่เสียจูบแรก
เสียที เพราะนอกจากพ่อก็ไม่เคยแตะต้องผู้ชายมาตลอดเกือบสามสิบ
ปี แต่ไม่รู้ทำไมถึงกลับดีใจไม่ออก เธอไม่ดีใจสักนิด ทั้งยังรู้สึกหวาด
หวั่น กลัวว่าความใกล้ชิดนี้จะล่อลวงเธอสู่กรงเล็บของผู้ชายอันตราย
อย่าง...เขา

“ฝันดีครับคุณขวัญ” แมทธิวบอกรู้เสียงราบเรียบ สีหน้าไร้
อารมณ์เหมือนเดิม แต่ที่เปลี่ยนไปคือสายตาของเขาที่เข้มข้นไปด้วย
‘อะไรบางอย่าง’ ซึ่งนาควขวัญไม่แน่ใจ แต่ก็ทำเอาขนลุกขึ้นมาทันที

เขาเป็นผู้ชายอันตรายที่ไม่ควรเข้าใกล้

หญิงสาวพยายามเตือนตัวเองหลายครั้งว่าจะไม่ยุ่ง ทว่า
ชายหนุ่มกลับมีอะไรบางอย่างที่ดึงดูดเธอให้เข้าไปค้นหา ไม่ว่าจะ
ทำทางมีลบลมคมใน การพูดจา หรือแม้กระทั่งความสามารถของเขา

นาควขวัญมองตามชายร่างสูงที่เดินแยกออกไปยังเรือนพัก
คนงานด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความหนักใจ เธอไม่อยากจะอยู่กับเขาก็
จริง ทว่ายังอยากรู้ที่อยู่ดีว่าเขาเป็นใคร มาจากไหนกันแน่ ไร้ใจได้แค่
ไหน และเธอจะต้องรู้ให้ได้

แมทธิวแทบกลืนหัวเราะไว้ไม่อยู่ ตอนเห็นนาชวัญตกใจ

เพราะแค่ถูกเขาจูบมุมปาก เรียกว่าจูบยังไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่สาวคนเก่งซึ่งชายหนุ่มมั่นใจว่าเธอเก่งแต่ปากกลับซ็อกเสียจนเขากลัวว่าเธอจะเป็นลมไปหรือเปล่า ทั้งยังตัวร้อน ทำทางเหมือนอยากจะวิ่งหนี แต่ก็ก้าวขาไม่ออก ทำราวกับเจอฟีไปได้

‘น่าสนใจจริงๆ’ อดีตทหารเรือหนุ่มคิดอย่างอารมณ์ดี เขามาถึงเรือนพักคนงานแล้ว คนงานคนอื่นๆ ยังนั่งเล่นไฟกันบ้าง กินเหล้ากันบ้างตามประสา แต่เขาก็ไม่ได้เข้าไปร่วมวงด้วย แค่พยักหน้าแล้วเดินเลี้ยวออกมาอยู่ตามลำพังที่หลังเรือนพักคนงานแล้วนึกถึงนาชวัญ

พินันได้เลยว่าเธอจะต้องหลบหน้าเขาไปสักพัก แต่เธอจะไม่หนีไปนาน นาชวัญไม่ใช่คนยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เธอคือตาใส กวนประสาทชนิดๆ แต่เขาคิดว่านั่นคือเสน่ห์

ระหว่างเขากับเธอมีแรงดึงดูด แมทธิวรู้ดี และเขาก็มีความสุขเวลาเห็นคนเก่งขัดเขิน ยอมรับว่าหาได้น้อยเหลือเกิน ผู้หญิงที่ผ่านๆ มาของเขาหรือแม้แต่ที่ที่จากมาแค่โตเป็นสาวหน่อยก็จูบได้อย่างมีชั้นเชิงแล้ว ไม่ใช่อายุจะสามสิบแต่ยังทำตัวไม่ถูกอย่างนาชวัญ

ใบหน้าแดงระเรื่อยามที่เจ้าตัวเงินอายุสุดกำลังยังคงอยู่ในความทรงจำของแมทธิว ชายหนุ่มยิ้มตามลำพังในความมืด รอดูว่าพรุ่งนี้นาชวัญจะทำอย่างไรต่อไป

รุ่งเช้า...

นาชวัญรีบตื่นขึ้นมาใส่บาตรพร้อมรัตนาคูเป็นแม่ จากนั้นจึงอาศัยช่วงที่ทานอุบาสกกับเรื่องอาหารแกะที่มาส่งแต่เช้า ลอบเข้าไปในห้องทำงานของแม่ ดึงเอกสารแสดงประวัติของ ‘นายหรั่ง’ ออกมาแล้วสอดไว้ในหนังสืออ่านเล่นเล่มหนึ่งซึ่งเธอพกติดตัวมาด้วย จากนั้นก็เดินไปหาน้ำยาตราที่อยู่ในไร่ติดกันเพื่อถามถึงความเป็นอยู่ของ

ผักหวานหรือสุคนธวา หญิงสาวคนสนิทที่ได้ทุนแลกเปลี่ยนไปเรียนต่างประเทศ พอกลับมาก็ได้ทุนไปเรียนมหาวิทยาลัยที่นั่นอีกครั้ง จนเรียนจบก็ยังไม่มีความที่ว่าจะกลับมา

หญิงสาวอยู่คู่กับคุณน้ำข้างบ้านเป็นเวลาค่อนวัน กินอาหารมือเที่ยงด้วยกันเสร็จสรรพแล้วจึงกลับมาที่บ้านตัวเอง เมื่อมาถึงกลับไม่ยอมเข้าบ้าน แต่ไปหามุมสงบแอบอ่านประวัติของชายหนุ่มแทน

แม็กซ์เวลล์ ฮันเตอร์...บ้านเกิด วอชิงตัน สหรัฐอเมริกา

นาคชวิญญอนอยู่ในเปลญวนที่แขวนอยู่ระหว่างต้นมะม่วงสองต้น ทำที่เป็นอ่านหนังสืออัตชีวประวัติของ วอร์เรน บัฟเฟตต์⁴ ทั้งที่ความจริงแล้วเธออ่านเอกสารแสดงตัวทั้งหมดของ ‘นายหวัง’ ชื่อจริงที่โคตรเท่ นามสกุลดาศดื่น ออกการตูนนิดๆ ด้วยซ้ำไป แต่สิ่งเดียวที่ตำรวจหญิงเฝ้าใจคือภาพถ่ายในสำเนาพาสปอร์ตของเขา จะว่าเธอมองคนแค่ว่าภายนอกก็ได้ แต่เขามีอะไรบางอย่างที่สะกิดใจเธอให้เชื่อยากเหลือเกินว่าจะเป็นแค่ฝรั่งตกอับตามที่มารดาเล่าให้ฟัง

ท่าทางดิบเถื่อน ปราดเปรี้ยว อันตราย มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ธรรมดา ไม่น่าจะตกอับหรือถูกผู้หญิงหลอกง่ายๆ ยิ่งนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับเธอเมื่อคืนที่ผ่านมา รอยจุมพิตเบาๆ ที่มุมปากยังประทับอยู่ในความทรงจำ นาคชวิญญก็หน้าร้อนวาบทันที น่าอายจริงๆ ที่เธอเผลอไปทำตัวเป็นสาวน้อยไร้เดียงสาต่อหน้าเขาเสียได้

และเชื่อเถอะว่าเชี่ยวชาญขนาดนั้น เขาไม่มีทางถูกผู้หญิงหลอกแน่นอน

ระหว่างที่กำลังจมอยู่ในความคิด กลิ่นควันบุหรืก็ลอยตามลมมาแต่ไกล จนนาคชวิญญจามหลายครั้งติดกัน เมื่อหันไปก็ผงะเพราะ

---

⁴ มหาเศรษฐีและนักลงทุนชาวอเมริกัน ประธานและซีอีโอของบริษัท Berkshire Hathaway ซึ่งเป็นบริษัทลงทุนใหญ่ระดับโลก

เห็นฝรั่งหุ่นล่ำที่บอกว่าตัวเองชื่อ ‘แม็กซ์เวลล์ ฮันเตอร์’ อยู่ห่างจาก เธอไม่ถึงสิบก้าวด้วยซ้ำ...มาตั้งแต่เมื่อไร

อาการตกใจทำให้หญิงสาวร่างบางผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว และ กระดาศแสดงประวัติของชายหนุ่มที่ ‘สอดไส้’ อยู่ในหนังสือก็ปลิ้วไป ซบอยู่แทบเท้าชายหนุ่มราวกับถูกจัดจกอย่างในละคร

แมทธิวลุบตาลงแล้วยิ้มมุมปาก จากนั้นจึงเงยหน้ามอง นาคขวัญด้วยแวตเจ้าเล่ห์ จนหญิงสาวเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง นี่เธอ ต้องเสียฟอร์มต่อหน้าเขาก็ครั้งกัน

“คุณสนใจประวัติผมหรือ” เจ้าของเสียงเข้มถาม พร้อมๆ กับที่ ดวงตาคมกริบจ้องมองนาคขวัญอย่างจริงจัง ทำเอาสาวคนเก่งเริ่ม ประหมา

“ไม่ได้สนใจ ฉันแค่สงสัยว่านายเป็นใครมาจากไหนกันแน่ก็ เท่านั้น”

“ผมบอกคุณรัตนาลัยหมดแล้ว”

“แม่ฉันนะใจดี เชื้อคนง่าย ใจดีเกินไปด้วยซ้ำ ฉันจะแน่ใจได้ ยังไงว่านายมาดีจริงๆ ไม่ได้เป็นโจรมาแอบปล้นบ้านฉันตอนไม่มีใคร อยู่”

นาคขวัญแบะปากและปรายตามองคนตรงหน้าแบบหยิ่งๆ ใน เมื่อเสียฟอร์มไปตั้งหลายครั้ง ขอู้ศักดิ์ศรีของตัวเองคืนหน่อยจะเป็นไร ไป

“ผมไม่เียงพอจะปล้นบ้านตำรวจ” แมทธิวอับนุหรีเข้าปอด หลายครั้งติดแล้วพันควันใส่หน้านาคขวัญอย่างจงใจ จนคนฟอร์มจัด หลุดมาด ทั้งสลักและไอโซลก

“บอกก็ครั้งแล้วว่าย่าสูบนุหรีใกล้ๆ ฉัน” หญิงสาวร่างเพรียว บางขยับเข้าไปประชิดชายหนุ่ม และยกมือขึ้นหมายจะดึงนุหรีออกจาก ปากเขาอย่างที่เคยทำ แต่ผิดคาด ครั้งนี้เธอถูกมือหนากร้านยึดข้อมือ

ไว้ ทั้งยังบีบแน่น นาคชวิญญูสะดุ้ง พยายามจะสะบัดแขนออก แต่เขาไม่ปล่อย

แมทธิวทิ้งบุหรี่ปั่นแล้วดับด้วยปลายเท้าเหมือนเคย ก่อนจะกล่าวเสียงหึ่งๆ “อย่าระแวง...ผมไม่ใช่คนร้าย”

“ฉันไม่เชื่อ”

“ผมชื่อ แม็กซ์เวลล์ ฮันเตอร์ ไม่มีประวัติอาชญากรรมอะไรทั้งนั้น หายใจก็ไม่เจอหรอก” เขาดูเสียงเข้ม ทั้งยังเพิ่มแรงบีบแขนอย่างแรง จนนาคชวิญญูกลัวว่ากระดูกแขนเธอจะหัก

แรงหมัดควายชัดๆ นี่จะฆ่าเธอก่อนใครเลยใช่ไหม...ไอ้หน้าใจ

“กันไว้ก่อนยอมดีกว่าไม่ใช่หรือไง...ไม่ว่านายจะมีอะไรปิดบังไว้ เชื่อเถอะว่าฉันต้องหาจนได้”

‘แม็กซ์เวลล์ ฮันเตอร์’ กระตุกยืมชั่วคราว ส่งผลให้ใบหน้าคมคายดูน่ากลัวขึ้นอีกเท่าตัว ปากบอกว่าไม่มีอะไร แต่นัยน์ตาแพรวพราวของเขาฟ้องว่าต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่นอน

“จะลองดูก็ได้...คุณตำรวจ”

เขาโน้มใบหน้ารกดเคราลงใกล้ๆ จนกระทั่งหญิงสาวรับรู้ได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ

นาคชวิญญูงะหนึแต่ไม่พ่น เพราะหัวโขกกับต้นไม้ด้านหลังเสียก่อน

“อ๊วย!” เธอคลำศีรษะบ่อยๆ มองผู้ชายตรงหน้าด้วยแววตาตำหนิ และคงจะต่อเขาแล้วถ้าไม่ได้ยินเสียงของใครบางคนดังขึ้นชัดเจน

“หรั่งไว้วัย” เสียงนายพุตคนเดิมดังมาก่อนตัวเสมอ และเสียงสอบสวนยามย้ำพื้นหญ้าบ่งบอกว่าเจ้าตัวใกล้เข้ามาทุกที แต่แมทธิวกลับไม่ยอมปล่อยเสียที

“ปล่อยได้แล้ว”

ชายหนุ่มร่างสูงยั้งนั่ง ดวงตาโชนแสงคมกล้าอย่างที่ทำเอา
นาคขวัญกลืนน้ำลายอย่างหวาดๆ แล้วผลักอกเขาออก และคราวนี้
เขาก็ยอมปล่อยแต่โดยดี

“อ้าว...คุณนาคก็อยู่ตรงนี้ด้วยหรือครับ”

“ไม่ได้อยู่มั้ง” ก็เห็นว่าเธอยืนอยู่ทนโท่ ยังจะมีหน้ามาถามอีก
นาคขวัญซึ่งตาใส่คนงานของแม่ เอาความหงุดหงิดไปลงกับคนไม่รู้
อิโน้อีเหน้อย่างนายพูดแทน

“เอ่อ...” เจอความรวนของลูกสาวเจ้านายเข้าไปก็ทำเอา
นายพูดได้แต่ทำหน้าปุ่เปลี่ยน ก้มหน้าลงแล้วขยับไปใกล้แมทริว “คุณ
รัตนาวานให้ไปเอาของในเมือง”

แมทริวพยักหน้า ไม่ว่าจะงานหนัก งานเบา หรือไม่ใช่งานของ
ตัวเอง เขาไม่เคยเกี่ยงอยู่แล้ว ขอแค่เอ่ยปากเขาก็พร้อมไปเสมอ

สองหนุ่มกำลังจะเดินออกไป แต่นาคขวัญรั้งไว้เสียก่อน

“ไปไหนกัน”

“ไปเลือกพวกของแต่งห้องพักรีสอร์ตหลังใหม่ล่ะครับ”

“อะไรนะ” คิ้วเข้มของตำรวจสาวขมวดเข้าหากันทันที เธอรู้ว่า
แม่สร้างบ้านพักใหม่อีกสองสามหลังที่เน้นกระท่อมแนวธรรมชาติ แต่
ปกติเรื่องของใช้พวกนี้มันไม่ใช่หน้าที่ของคนงานอย่าง ‘นายหรั่ง’ หรือเ

“คราวก่อนก็ได้หรั่งช่วยแต่งนี่แหละครับคุณนาค แต่งเสียสวย
เสียว ไม่เชื่อลองไปดูหลังที่เสร็จใหม่สิครับ”

“ไม้อ้อหรือเปล่านายพูด” ปากก็ถามพูด ทว่าตากลับมองหนุ่ม
หน้าโหดหุ่นเหมือนหมี่ที่จ้องเธอไม่วางตาเช่นกัน

“คุณนาคต้องไปดูเอง”

“คิดว่าฉันว่างขนาดนั้นหรือไง” นาคขวัญคั้นปากยิบๆ เพราะ
ตามกิริยาของแมทริวกำลังจ้องริมฝีปากเธออยู่ ทำเอาสาววัยใกล้คน
หน้าร้อนวาบ

‘จ้องทำไม’

จ้องแบบนี้เหมือนสายตาของคนที่กำลังหัวจิต และพร้อมจะกลืนกินเธอเข้าไปทุกเมื่อ

หัวใจของตำรวจสาวเต้นไม่เป็นล่ำ ไม่เคยมีใครมองริมฝีปากเธอด้วยแววตาแบบนี้มาก่อน ความร้อนแล่นวาบไปทั้งหน้าลามไปถึงใบหู จนเธอต้องรีบหันหลังให้เขาแล้วเดินเข้าบ้านทันที

หญิงสาวร่างเพรียวบางเปิดประตูพรุดเข้าไปในบ้านทันที

เพราะคิดว่าไม่มีใครนอกจากแม่ ทว่าวันนี้กลับผิดคาด นอกจากรัตนแล้ว ยังมีผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ด้วย เป็นแขกสำคัญ แต่นาคขวัญไม่ค่อยสนใจเท่าไร เธอกับแม่มีปัญหามานานจนเกินจะเยียวยาแล้ว และทุกวันนี้เธอก็มีความสุขดี เลยไม่ได้โหยหาและไม่ได้ใส่ใจว่าใครจะไปจะมาหรือข้องเกี่ยวกับแม่แต่อย่างใด

“ขวัญ”

เสียงของแม่ทำให้คนที่กำลังหมุนตัวจะออกจากบ้านอีกครั้งชะงัก แต่ก็ยอมหันกลับไป

“มีอะไรหรือแม่”

“ขวัญจะออกไปไหน มาอยู่บ้านทั้งทีก็พักสิลูก ออกไปตะลอนๆ ข้างนอกทำไม” คนเป็นแม่บอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ผิดกับลูกสาวที่ถอนหายใจเสียงดัง ไม่รับความห่วงใยจากแม่

“ไปแถวนี้เองแม่ ไม่มีอะไรหรอก”

“เดี๋ยวสิขวัญ”

เสียงของแม่ทำให้เธอต้องหันกลับไปอีกครั้ง

“แม่คุยธุระไปเถอะ นาคไม่ไปไหนไกลหรอก”

“ขวัญมีเรื่องจะคุยกับแม่หรือเปล่าลูก”

“เรื่องนายหรั่ง...แต่ไม่เป็นไรหรอก แม่คุยธุระไปก่อน”

“ขวัญจะออกไปข้างนอกหรือ ให้หรั่งขับรถไปให้แล้วกันนะ เดี่ยวแม่เรียกให้”

“ไม่ต้องหรอก แม่ใช้เขาออกไปซื้อของข้างนอกไม่ใช่หรือ เดี่ยวนาคนัดรถเขาออกไปก็ได้” ลูกสาวตัดบทแล้วก้าวพรวดๆ ออกมาที่หน้าบ้านพอดีกับที่แมทธิวและพุดกำลังจะเอารถออกจากโรงรถ เธอจึงรีบไปขวางไว้ก่อนที่สองคนนั้นจะออกจากบ้านไป

“เดี๋ยวรถก็ชนพอดีหรือครับคุณนาคน” พุดหน้าถอดสี กลัวนาคนขวัญจนเห็นได้ชัด แต่หญิงสาวไม่สน

“ลงมาเลยพุด ฉันจะไปกับหรั่งเอง นายจะไปไหนก็ไป”

“อ้าว”

“ลงมาสิ” คราวนี้ไม่ใช่แค่สั่งอย่างเดียว แต่นาคนขวัญยังข่มคอเสื้อพุดแล้วลากชายหนุ่มที่ตัวใหญ่กว่าตนถึงสองเท่าลงมาจากรถจนได้

“คุณนาคน” พุดตัดพ้อ ถอนหายใจอย่างเหนื่อยใจ แต่ก็ยอมถอยออกมาแล้วให้ลูกสาวเจ้านายขึ้นไปนั่งบนรถโดยดี

“อารมณ์ไม่ดี อยากไปในเมือง” เสียงหวานเต็มไปด้วยความหงุดหงิด เธอก้าวขึ้นมาข้างแมทธิว แล้วหันไปสั่งด้วยความเคียดแค้น

“ออกรถสิ”

แมทธิวมองด้วยแววตาดุตัน แต่นาคนขวัญก็จ้องกลับแล้วสั่งน้ำเสียงเฉียบขาด “ออกรถสิคะคุณหรั่ง คุณจะรอให้ใครมาตัดริบบิ้นเปิดงานก่อนหรือไง”

คราวนี้ชายหนุ่มถอนหายใจแล้วส่ายหน้าอย่างระอา แต่ก็ออกรถในที่สุด เขาไม่ถามสักคำว่าเธอจะไปไหน และมุ่งหน้าเข้าสู่ตัวเมืองตามเดิม

ด้านนาคนขวัญ ตั้งแต่ออกจากกรีสอรัตมาเธอก็ไม่พูดไม่จาอะไรสักคำ ยังคงเอาแต่นั่งนึกถึงผู้ชายที่อยู่กับแม่ หญิงสาวมั่นใจว่าเธอ

ไม่ได้เกลียดแม่ แต่เกลียดตัวเองที่ทำให้ท่านเจ็บปวด ทว่าจะทำอย่างไร
ได้ ในเมื่อเธอไม่อาจรับความหวังใยที่เกิดจากการทรยศหักหลังของแม่
ได้

นาคชวิญญิตอย่างเศร้าๆ แล้วส่ายหน้า เธอไม่คิดเรื่องของแม่
มานานแล้ว แต่บางครั้งก็อดไม่ได้ คิดที่ไรก็ได้แสดงความอ่อนแอ
ออกมาทุกที ซึ่งเธอไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้น เธอคือนาคชวิญญิต คือชนะเด็ก
ของเพื่อนๆ คือร้อยตำรวจเอกหญิงนาคชวิญญิตผู้แข็งแกร่ง เธอจะอ่อนแอ
ให้ใครเห็นไม่ได้

คิดได้ดังนั้นสาวคนเก่งจึงลืมเรื่องผู้ชายของแม่ ลืมรอยร้าวที่
ค้างคาใจ สลัดความอ่อนแอออกไปให้หมด ดึงหน้ากากแห่งความ
แข็งแกร่งกลับมาสวมไว้อีกครั้ง แล้วหันไปหาแม่ทริช

“แม่ให้ชื่ออะไรบ้าง” ตำรวจหญิงคนสวยเป็นฝ่ายเอ่ยปากถาม
เพราะถ้ารอให้นายฝรั่งล่าดิบเถื่อนนี้พูดก่อน หญิงสาวคิดว่าให้เธอ
แต่งงานมีลูกมีสามียิ่งง่ายกว่าอีก

“ไม่ได้บอกครับ”

“ทำไมแม่ไว้ใจนายขนาดนั้น” หญิงสาวตั้งข้อสงสัย รู้ว่าแม่
ตัวเองเป็นคนใจดีมาก แต่ก็ไม่น่าจะไว้ใจใครง่ายๆ ยิ่งคนต่างชาติ
ต่างภาษาที่เพิ่งมาอยู่ได้แค่ไม่กี่เดือนอย่างนายนี้อีก นาคชวิญญิตสงสัย
ขึ้นมาครั้นครั้นว่าเขาแอบทำอะไรใส่แม่เธอหรือเปล่า

เจ้าของดวงตากลมโตจึงงมหน้าโหดกว่าโจรป่าอย่างครุ่นคิด
ทำไมไม่มีใครสงสัยในตัวเขาอย่างที่เธอสงสัย ไม่เคยมีใครตั้งคำถาม
กับนายคนนี้เลยหรือว่าเป็นมาอย่างไร นอกจากเที่ยววงเงินหมดเลย
อยากทำงานเก็บเงินค่าตัวเครื่องบินกลับอเมริกาอย่างที่เขาเที่ยวไป
บอกใครต่อใคร เด็ดร้อนขนาดนั้น ไปสถานทูตก็ได้นี่

“อย่ามองผมแบบนั้น” เขาบอกเสียงพรัวๆ สะท้อนความเร็วรถลง
แล้วจอดที่ไหล่ทาง ก่อนจะหันไปหานาคชวิญญิต

“นายเป็นผู้ต้องสงสัยส่วนตัวของฉัน”

“ไม่เคยมีใครสงสัยผม”

“ก็เพราะเขาเป็นแค่ชาวบ้านธรรมดา ไม่ได้เป็นตำรวจแบบฉันนี่” ผู้กองนาควัดยุคใหม่แล้วเอื้อมมือไปเปิดเพลงไม่ให้บรรยากาศในรถเงียบงันเกินไปนัก ทั้งยังทำเสียงจิ้งมังก่อไปตามเนื้อเพลงอีกต่างหาก

เป็นวิมานอยู่บนดิน ให้เธอได้พักพิง และนอนหลับใหล

เก็บดาว เก็บเดือนมาร้อยมาลัย เก็บหยาดน้ำค้างกลางไพรมา
คล้องใจเราไว้รวมกัน...

แมทธิวมองตำรวจสาวสุดเพี้ยนที่ร้องเพลงพลางโยกหัวตลอดเวลา ซึ่งคงจะดีกว่านี้ถ้าเธอโยกหัวโยกตัวตามจังหวะเพลง และร้องให้ถูกคีย์กว่านี้ด้วย ท่าทางสุดประหลาดของเธอเรียกรอยยิ้มจากเขาได้ แต่พอรู้ตัวชายหนุ่มก็เลือกที่จะนิ่งไว้ ทำเหมือนไม่สนใจ ทั้งที่ความจริงแล้วเขาฟังเสียงเธอตลอดเวลา

ก่อนฟ้าจะสว่าง ก่อนจันทร์จะร่วงแรมไกล ยังอยู่กับเธอข้างเคียง
กาย อยู่ในความฝัน

ฝากเสียงกระซิบ ฝากไปในสายลมผ่าน ข้ามขอบราตรีที่
ยาวนาน ให้เธอฝันดี...⁵

หญิงสาวยังครวญเพลงด้วยคีย์สูงๆ ต่ำๆ จนวนจะลุ่มมิล่มแหล่
ซึ่งฟังแล้วควรจะน่ารำคาญ ทว่าแมทธิวลับชอบ เสียงของเธอทำให้

---

⁵ เพลง “วิมานดิน” ศิลปิน นันทิดา แก้วบัวสาย

ชีวิตมีดมัวของเขามีสีส้มขึ้นมาเล็กน้อย

“คุณมีแฟนหรือยัง” ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไรดลใจให้แมทธิวถามเธอแบบนั้น ทั้งที่จำได้ว่านาคชวัญถูกเพื่อนชายใจสาวค่อนข้างอดเรื่อง ‘ขึ้นคาน’ แทบตลอดเวลา แต่เขาก็ยังอยากได้ยินจากปากเธอมากกว่า

“ทำไม...จะจีบหรือ” เจ้าของดวงตากลมโตสูกใส่หันไปหาชายหนุ่มแล้วแสบยิ้มเจ้าเล่ห์ “เสียใจด้วยนายหรั่ง เห็นแบบนี้ฉันก็เลือกนะ ทาร์เก็ตฉันต้องสูงยาวเข้าดี หน้าตีพระเอกเกาหลีเท่านั้นจะหนวดๆ โจรๆ ร่างเหมือนหมีแบบนายอย่าหวังจะได้แอมขาอ่อนฉันแล้วอีกอย่าง...ฉันรู้แล้วด้วยว่าว่าที่เจ้าบ่าวในอนาคตของฉันอยู่ที่ไหน ถึงจะไกลกันไปหน่อยแต่ฉันว่าสักวันก็จะได้เจอกัน”

“อยู่ที่ไหน” อดีตทหารเรือหนุ่มหรีตาด้วยความสงสัย เขาอยู่บ้านเดียวกับเธอมานาน ไม่เห็นจะมีผู้ชายที่ไหนมาหา มีแต่เพื่อนสาวและเพื่อนสาวประเภทสองเท่านั้น

“แฟนฉันเป็นชาวต่างชาตินะจะบอกให้ ฉันอยู่ชาตินี้ แฟนอยู่ชาติหน้า ถึงจะห่างกันไปหน่อย แต่ฉันคิดว่าสักวันเราจะเจอกัน” ตอบแล้วนาคชวัญก็กระเปิดเสียงหัวเราะใส่หน้าคนถามที่ตอนนี้ไปรับประทานไปเรียบร้อยแล้ว ทั้งยังยกคิ้วกวนโทสะเขาอีกต่างหาก “อึ้งละสิ”

“แล้วอยากไปหาเจ้าบ่าวไวๆ ไหมล่ะครับ ผมจะได้ส่งเคราะห์ให้” แมทธิวกัดกรามกรอด ไม่ใช่เพราะโมโห แต่เขาพยายามกลั้นหัวเราะยามเห็นใบหน้าหวานๆ เจ็อนลงทันตา แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้น นาคชวัญก็กลับมาเป็นคนเดิม เธอมองเขาดูๆ แล้วออกคำสั่งเหมือนเคย

“นี่ๆ แวะร้านขายน้ำผลไม้ปั่นข้างหน้าหน่อยสิ” นาคชวัญสั่งซึ่งชายหนุ่มก็ต้องทำตามที่ลูกสาวเจ้าของรีสอร์ทสั่ง ‘เหมือนเคย’ เช่นกัน

พอรถจอดสนิท หญิงสาวร่างเพรียวบางก็ลงจากรถแล้วก้าว
ฉับๆ ไปหาคนขาย ไม่เหลือมาดสาวอารมณ์ดีเหมือนเมื่อครู่อีกต่อไป
ทุกอย่างก็ปฏิกิริยาของเธอตกอยู่ในสายตาเขาตลอดเวลา

แมทธิวยอมรับว่าตอนที่เจอกัน เขาคิดว่านาคชวิญจะเป็น
คนหนึ่งๆ อย่างที่เธอแสดงออก ทั้งอายุและหน้าที่การงานก็น่าจะเป็น
อย่างนั้น ทว่าเมื่อต้องกลายเป็นคนขับรถส่วนตัวของเธอแล้ว เขาก็เห็น
ว่าถ้าไม่ใช่เวลางาน นาคชวิญเป็นแค่ผู้หญิงคนหนึ่งที่จะออกจะ ‘เพื่อฝัน’
นิดๆ ‘รั่ว’ หน่อยๆ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนผู้หญิงวัยเฉียดสามสิบเลย
สักนิด และทำตัวไม่สมกับที่เป็นตำรวจเลย

ตำรวจที่ไหนจะมาแล้วขับไปเสียดันไม่ข้างทางจนถูกพักงาน

รัตนารีเรียกเขาเข้าไปพบตั้งแต่เช้าตรู่ มอบหน้าที่ใหม่แต่งงาน
ใช้แรงจิตปาดะในไร่ให้เป็นคนขับรถส่วนตัวของนาคชวิญ ตอนนี้เธอถูก
พักงานไปแล้ว แต่ยังไม่ยอมกลับบ้านดีๆ ยังไปช่วยที่สถานีตำรวจบ้าง
เป็นครั้งคราว ทว่าไม่ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

แมทธิวยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมต้องให้เขามาอยู่กับ ‘ตำรวจ’
ทั้งที่นักโทษแหกคุกอย่างเขาไม่ถูกรอคับเจ้าหน้าที่ทุกประเภท ไม่ว่าจะ
จะเป็นประเทศไหนก็ตาม

“เอาไป...ฉันสั่งมาเผื่อ”

แก้วพลาสติกบรรจุน้ำสตอร์เบอรรี่ปั่นถูกยื่นมาตรงหน้า
แมทธิวมองแก้วน้ำสลับกับตำรวจหญิง แต่ก็ยังไม่ยอมรับเสียที...หน้าตา
แบบเขาเหมาะกับน้ำสตอร์เบอรรี่สีหวานๆ แบบนี้นักหรือ

“เอาไปเถอะน่า อย่าเรื่องมาก” นาคชวิญยัดเหยียดแก้วน้ำใส่มือ
หนากร้านแล้วก็ไม่สนใจอะไรอีก นอกจากฮัมเพลงด้วยเสียงเพี้ยนๆ ต่อ
น้ำแดงโมบั้นนี้ใส่ถ้วยชาลงไปด้วยหรือเปล่า ถึงทำให้นาคชวิญ
อารมณ์ดีขึ้นมาก (กว่าเดิม) ขนาดนี้

ดูเหมือนว่านาคชวิญจะลืมเหตุการณ์เมื่อคืนไปแล้ว เธอทำตัว

อย่างเคยรากับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่แมทธิวดูออก หญิงสาวทำชู้วางมาดใส่ หรือกระทั่งทำตัวมีน้ำใจกับเขา นั่นเพราะอยากทำให้เขาคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นไม่มีความหมายอะไรสำหรับเธอเลย แต่เขาไม่ใช่คนโง่เสียหน่อยถึงจะดูไม่ออก

ถ้าการวางเฉยและไหลตามน้ำไปจะทำให้ได้รู้อะไรดี ๆ ที่รออยู่ข้างหน้า ก็ลองเล่นตามเธออีกหน่อยจะเป็นไร

แมทธิวลองชิมน้ำสตอรว์เบอร์รี่ปั่นที่นักชู้วิญญาณสุดซ่าหมีน้ำใจสั่งมาเพื่อแต่โดยดี...รสชาติหวานอมเปรี้ยวชื่นใจยามต้องอยู่ท่ามกลางอากาศร้อนอบอ้าวของประเทศไทย

“แม่ให้ไปซื้อของที่ไหน แวะหอปักหนังเกตุก่อนได้ไหม ฉันทิ้งมันสิ่งของ แต่เมื่อคืนมันลืมเอามาให้”

ที่แท้ก็มีน้ำใจเพราะจะใช้งานเขาต่อนี้เอง แมทธิวถอนหายใจมองหญิงสาวตัวสแลบที่เอาแต่นั่งดูน้ำแดงโมบีนพร้อมกับเล่นโทรศัพท์ไม่สนใจเขาสักนิด ไข่เสร็จแล้วก็ถีบหัวส่งแทบจะทันที

หอกปักของเกตุอยู่ไม่ไกลจากโรงพยาบาลเอกชนที่เจ้าตัวทำงานอยู่ ดีก็สครีมขนาดใหญ่ที่แม้จะไม่หรรหามาก แต่ก็ดูออกว่าต้องเป็นคนมีอันจะกินเท่านั้นที่อยู่ที่นี่ได้ เพียงแค่นักชู้วิญญาณต่อสายหาเจ้าของห้อง ไม่นานร่างสูงใหญ่ยักษ์ของบุรุษพยาบาลหัวใจหวานก็เดินลงมาด้วยอาการสะลึมสะลือ

“แก...ฉันเพิ่งออกเวรแล้วได้นอนเมื่อชั่วโมงก่อนเองนะ” เกตุบ่นแต่ก็เดินนำทั้งนักชู้วิญญาณและสาวริสส่วนตัวขึ้นมาบนห้อง ระหว่างที่อยู่โนลิฟต์ก็ยังมิวายขยิบตาให้แมทธิวอีกจนได้ พอเห็นผู้ชายก็หายง่วงทันที “นี่ห้องเกตุเองนะคะที่รัก ว่างก็มาได้ทุกเมื่อ”

“ฉันจะฟ่องผัวเด็กของแกนังเกตุ” ตำรวจหญิงมองเพื่อนกะเทยด้วยความหมั่นไส้

“ตายแล้วชะนี หวงแม่กระทิงคนงานในบ้าน” นุรุชพยาบาล
ร่างยักษ์เดินกรีดกรายไปเปิดประตูห้อง

นาคชวีญเดินเข้าไปเป็นคนแรก พอเมทริวเดินผ่าน เกตุก็ทำตา
ยิ้มใส่พร้อมทั้งส่งยิ้มกะลิมกะเหลี่ย

“ฉันมีเบอร์รี่ของยอร์ชของแคะนะ ออย่าลืมนะ” นาคชวีญต้องชูเพื่อน
ก่อนที่เกตุจะออกอาการ ‘รักนวลเสนาอดัว’ ไปมากกว่านี้

“ชูเข้าไป...ฉันไม่แตะพีหมีล่าของแกก็ได้” เกตุสะบัดเสียงใส่
อย่างมีจริต “ว่าแต่แกเถอะนังชวีญ ทำตัวเป็นชะนีแกไถ้หมดเมนส์
แล้วมีปัญหาไปได้ แก่ปานนี้แล้วยังงอนแม่ไม่เลิก” เกตุเริ่มบ่นเพื่อน
สนิทที่ไม่ว่าจะกี่ปีผ่านไปก็เหมือนเดิม ปากก็บอกลบง ไม่คิดอะไรแล้ว
ทว่าความจริงกลับไม่เคยปลงจนอายุก็ไม่ใช่น้อย ดูอย่างเมื่อครู่ปะไร
โทร. มาบ่นเรื่องแม่พาผู้ชายคราวลูกเข้าบ้านให้เกตุฟังอีกจนได้

“ฉันไม่ได้งอน แต่แกล้งเป็นฉันสินั่งเกตุ แม่จะมีสามีใหม่อายุ
คราวลูกเนี่ยนะ ฉันอายุคนอื่นเขาอะ” นาคชวีญทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา
นุ่มภายในห้องพักผ่อนใหญ่ของเกตุแล้วถอนหายใจยาว

“ก็ให้แม่แกมีความสุขบ้างสิ ท่านเหนื่อยเลี้ยงแกตามลำพังมา
ตั้งกี่สิบปี”

“แต่ว่า...”

“ปลงๆ เอะอะชะนี ไม่อย่างนั้นชีวิตแกก็คงไม่มีความสุขหรอก
ปล่อยๆ ไปบ้างเถอะ”

“ฉันกลัวไอ้ฝรั่งนั่นมาหลอกแม่”

“แกเป็นตำรวจนะชวีญ ไม่แนใจก็ไปหาประวัติเขาสิ คิดมาก
ทำไม” เกตุหัวเราะโดยอ้าปากกว้าง กรีดปลายนิ้ววบบๆ เช็ดน้ำตาแล้ว
พูดต่อ “ไหนๆ แกก็มาแล้ว ฉันคงนอนไม่หลับหรอก สั่งพิชชามากิน
ดีกว่า”

“ผมออกไปซื้อของให้คุณรัดนาก่อนแล้วกัน” ชายหนุ่มบอก

น้ำเสียงราบเรียบ นัยน์ตาดูๆ เหมือนเดิม เขาลุกขึ้น แต่นาคชวีญูตั้งมือชายหนุ่มไว้ก่อนแล้วทำตาดูใส่

“นั่ง...แล้วรอกิน”

“แกนี่ดูนะ มีลูกเมื่อไหร่ขอหนึ่งตัวนะ จะเอาไว้เฝ้าบ้าน...” เกตุชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะร้องว้ายแล้วยกมือปิดปากหัวเราะแบบมีจริตจะก้าน “ว้าย...ลืมนะไป ชะนีไม่มีผิว คงไม่มีโอกาสมีลูก”

“นั่งเกตุ!” นาคชวีญูดูเพื่อนรักแล้วเขม่นมองแมทริวด้วย ให้เกตุได้สติว่าไม่ได้อยู่กับตามลำพังในหมู่มิตร แต่มีคนแปลกหน้าอยู่ด้วย จะมาล้อเล่นกับผู้หญิงสาวสวยรวยความสามารถอย่างเธอแบบนี้ไม่ได้

“แหมแหม...” บุรุษพยาบาลหัวใจสาวยิ้มแหยแล้วหันไปมองแมทริวดาเยิ้ม “อยู่กินด้วยกันก่อนก็ได้ นะจะสามมี เดี่ยวเลี้ยงเอง”

สุดท้ายชายหนุ่มก็ได้แต่พยักหน้าแล้วนั่งเงียบ ปล่อยให้ทั้งสองนั่งคุยกันตามสบาย

“ไม่เกินครึ่งชั่วโมงพิชชาหน้าปลาร้าจะมาถึงแก”

“ขอบใจ” หญิงสาวกระแทกเสียงประชดเพื่อน และยกขาพาดบนเก้าอี้ตรงหน้าแมทริวพอดี จนชายหนุ่มมองตาดู แต่นาคชวีญูก็ยังทำลอยหน้าลอยตาแล้วผิวปากสบายใจเฉิบ

“แกคิดจะยั่วฝรั่งหรือไง” เกตุถามพลางกลั่นหัวเราะเมื่อเห็นท่าทางกวนโทสะของเพื่อนและคู่ปรับคนใหม่ แต่ก็ดีไม่น้อย เพราะนาคชวีญูจะได้เลิกคิดมากเรื่องแม่เสียที่

“แล้วได้ผลไหมล่ะ”

“ดูจากหน้าฝรั่งแล้ว ได้ผลนะนั่งชวีญู” คนร่างใหญ่หัวใจหวานแหวหัวเราะคิก “ดูสิ โมโหจนหน้าเขียว แกนี่มันดาวยั่วโทสะผู้ชายดีจริงๆ มิน่าล่ะ ปานนี้หาผู้ชายเป็นของตัวเองไม่ได้”

“หุบปากเถอะน่า หนังสือที่ฝากแกสั่งล่ะ”

“ได้แล้วๆ เมื่อวานลืมนะเอาไปให้ ทีแรกฉันว่าจะฝากซมมีให้ฝาก

พีเชนไปให้แกที่ทำงาน แต่นึกขึ้นได้ว่าแกต้องรักษาภาพลักษณ์”

“อย่าได้ทำอย่างนั้นเชียวนะ ไม่งั้นแม่จะแฉเนื้อเอาเกลือกทำให้ดู”

“แหม...อย่าโมโหสิชะนี้ ฮอริโมนยังไม่หมดเสียหน่อย” คนร่างใหญ่ยักษ์เดินหายเข้าไปในส่วนที่เป็นห้องนอนแล้วกลับออกมาพร้อมหนังสือการ์ตูนสามเล่มที่เป็นภาษาอังกฤษล้วน แต่หน้าปกเป็นรูปผู้ชายกับผู้ชายในอิริยาบถล้อแหลม

นาคชวัญรีบยื่นมือไปปรับเพราะกลัวว่า ‘แขกไม่ได้รับเชิญ’ จะสังเกตเห็น ทว่าเพื่อนตัวดีกลับแก้มปลอยให้ตกลงบนพื้นต่อหน้าแมทริว

“ว้าย! ตายแล้ว” ปากอุทาน ทว่าหูตาของเกตุแพรวพราวเสียจนนาคชวัญยังรู้ทันว่าเพื่อนทรยศกำลังทำมารยาสาโดยต่อหน้าผู้ชายอีกแล้ว

“นั่งเกตุ” แก้มนาคชวัญร้อนผ่าว เธอเงยหน้าขึ้นมองแมทริวซึ่งแม้ว่าจะยังมีสีหน้าเรียบเฉย ทว่าแววตาที่เต็มไปด้วยความขบขันของเขาทำให้หญิงสาวอายจัด

“ขอโทษทีนะชะนี้” เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นขัดจังหวะเสียก่อน เจ้าของห้องรับสายไม่นานก็หันไปหาทั้งสอง

“อุ๊ต๊ะ! พิซซามาพอดี” ว่าแล้วเกตุก็เดินขนาดลงไปปรับพิซซาทันทีที่พนักงานด้านล่างโทร. ขึ้นมาบอก

“เพิ่งรู้ว่าคุณชอบอ่านการ์ตูนแบบนี้”

เสียงเข้มเจือความขบขันทำให้นาคชวัญอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี เธอรีบเก็บการ์ตูนใส่กระเป๋าสะพายใบใหญ่ของตัวเองทันทีและกลับมานั่งวางมาดนางพญา ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งที่ในใจอยากจะฉีกอกนั่งเพื่อนตุ๊ดเหลือเกินที่หักหน้าเธอต่อหน้าบุคคลที่สาม...อีกแล้ว

“เข้าใจแล้วละว่าทำไมคุณถึงยังโสด”

ไอ้แม่เจ้า...พูดแบบนี้ผู้ชักรป็นออกมาถึงกันเลยไม่ได้กว่าหรือ
นาคชวัญมอญคู่ปรับคนใหม่ด้วยแวตาคำมิตชนิดที่ว่าคนปกติ
มองแล้วเป็นต้อง ‘หัวหด’ แน่นอน แต่แมทริคกลับไม่เป็นเช่นนั้น
นอกจากไม่สะทกสะท้านแล้ว เขายังแสบเย้ยมัลล่ายจะ ‘เยาะเย้ย’ กัน
อีกด้วย

‘แบบนี้ก็เปิดศึกเลยสิคะ จะรออะไร’

หญิงสาวร่างเพรียวบางผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็วแล้วตรงไปหา
แมทริคแบบที่พร้อมจะ ‘มีเรื่อง’ ทุกเมื่อ แต่ยังไม่ทันถึงตัวเขาด้วยซ้ำ
ก็ถูกคนตรงหน้าจู่โจมด้วยความเร็วเหลือเชื่อ แค่พริบตาเดียวเท่านั้น
เธอก็ตกอยู่ในอ้อมกอดของเขาอีกแล้ว

“หรั้ง!” ตำรวจสาวตวาด พยายามสะบัดตัวให้หลุดพ้นจาก
อ้อมแขนแข็งแรง แต่ไม่ว่าจะศอกใส่ หรือจะกระแทกเท้าเขา แมทริคก็
หลบได้ราวกับรู้ทัน ดักทางไว้ได้หมด จนนาคชวัญเริ่มเหนื่อยที่จะสู้กับ
เขาแล้ว ผู้ชายบ้าอะไรแรงเยอะจริงๆ

“ผมแค่ล้อเล่น คุณชวัญไม่เห็นจะต้องโกรธ”

“ไม่ตกลงนะ ปล่อยได้แล้ว”

“ผมรู้ว่าคุณชวัญยังไม่เบี่ยงเบนหรอก ยังมีความรู้สึกกับผู้ชาย
ตามปกตินั่นแหละ ผมพูดถูกไหม”

“นี่!” ทั้งที่ชายหนุ่มไม่ได้มีท่าทีคุกคาม ไม่ได้ทำอะไรมากกว่า
กักเธอไว้ในอ้อมแขนของเขาด้วย แต่นาคชวัญกลับรู้สึกไม่ต่างจากยืน
อยู่ใกล้กองไฟก็ไม่ปาน

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก เขายอมปล่อยก็จริง แต่ยังทำตาวาววับจน
หญิงสาวชักใจคอไม่ดี กลัวเขาจะจู่โจมเหมือนเมื่อคืนอีก เธอไม่ได้หา
ว่าเขาจะทำมิดีมีร้ายอะไรหรอก แต่กลัวใจตัวเองจะคล้อยตามทั้งที่รู้
ว่าไม่ควรต่างหาก

หนุ่มสาวจ้องตากันไม่ลดละ แล้วจู่ๆ เกตุก็เปิดประตูห้องเข้ามา

พร้อมด้วยรอยยิ้มล้อเลียน

“อ๊ะๆ ฉันไม่อยู่แค่แป๊บเดียว หล่อนคิดจะแถมฝรั่งแล้วหรือยะ
ชะนี”

คนถูกแขวนหน้าตึงทันที ทั้งที่แก้มขึ้นสีระเรื่อ แต่ก็แสรังทำดู
กลมเกลื่อนอารมณ์ที่แท้จริงของตัวเอง “หุบปาก เอาพิชชามาได้แล้ว”

“โมโหหิวอีกละสิแก” เจ้าของห้องเดินเข้าไปแล้วใช้เท้าเขี่ยๆ
หมอนอิงที่ตกอยู่ตามพื้นให้พ้นทาง วางพิชชาลงบนโต๊ะเตี้ยหน้าชุด
โซฟา แล้วหันไปยิ้มพร้อมทำตาวหวานฉ่ำใส่หนุ่มล่ำบึ้กหนึ่งเดียวในห้อง
“หรั่งจ๋า...พอคุณหมุนหัวของเมีย ไปหยิบแก้วในครัวให้สามใบสิจ๊ะ”

สิ้นเสียงหวานปานน้ำผึ้ง (ผสมยาพิษ) เตือนห้าของเกตุ
ชายหนุ่มก็ถอนหายใจแล้วเดินเข้าไปในครัวทันที

“ดูหน้าผัวแกด้วยนั่งเกตุ มันจะขบหัวฉันอยู่แล้ว” นาควัฒ
นินทาแบบไม่เกรงใจใครทั้งสิ้น ทั้งที่เจ้าตัวยังไปไม่พ้นด้วยซ้ำ

“จะว่าไป หรั่งนี่ถ้าโกนหนวดโกนเคราคงจะหล่อลากได้เลยนะ...
ว่าไหมนั่งขวัญ ดูหุ่นดูกันสิ แน่นเปรี้ยะ”

เกตุทำท่าปาดน้ำลาย และมองตามหลังชายหนุ่มสุดหล่อหุ่นล่ำ
ด้วยแววตาเคลิ้มฝัน

“แกู้ได้ใจว่าหุ่นแน่น คนอเมริกันตัวใหญ่ๆ ส่วนมากก็มีแพ็ก
เดียวทั้งนั้น น้อยนะจะมีซิกซ์แพ็ก”

นาควัฒณ์ค้านทั้งที่เคย ‘แนบชิด’ กับชายหนุ่มมาแล้ว รู้ดีแก่ใจ
ว่าหุ่นเขาแน่น แขบ และสะท้านแคไหน แต่ขอทำลายชื่อเสียงคนที่
เหนือกว่าเธอทุกด้านเล็กๆ น้อยๆ ก็ยังดี

“เดี๋ยวฉันพิสูจน์เอง” เกตุชูกำปั้นพร้อมทั้งทำหน้าหมายมาด
ตำรวจสาวหัวเราะเบาๆ เห็นท่าทางของเกตุแล้วเธอก็โกรธ
ชายหนุ่มไม่ลง แต่นึกสงสารชะตากรรมของนายนั้นมากกว่า ลงว่าเกตุ
คิดจะทำอะไรแล้ว ไม่มีทางเปลี่ยนใจง่ายๆ แน่นนอน และต้องทำจนถึง

ที่สุดด้วย ยกตัวอย่างเวลาที่คุณเธอตามจับหนุ่มๆ นั้นไง ถ้าไม่ได้ (ขึ้น
เตียง) เกตุไม่มีทางหยุดง่ายๆ กระนั้นเธอก็ไม่คิดห้ามเพื่อนสักนิด อยาก
จะทำอะไรก็ทำไปเลย เธอมีหน้าที่เป็นผู้ชมอย่างเดียวพอ และอีกอย่าง
คือ เธออยากเห็นว่าหน้าหนึ่งของชายหนุ่มจะเป็นอย่างไร เมื่อถึงคราว
ชวยถูกกะเทยลวนลาม

เกตุยกคิ้วหลิวตาให้นาคชวีญ รอให้ชายหนุ่มเดินกลับเข้ามา
แล้วจึงรับแก้วมารินโคล่าเย็นๆ ส่งให้เพื่อนเป็นคนแรก พอถึงคราวต้อง
ส่งให้แมทริว กะเทยร่างใหญ่ก็ยิ้มและขม้ายชายตา ก่อนทำเครื่องดื่ม
หกใส่เสื้อชายหนุ่มหน้าตาเฉย

“ตายแล้ว พ่อคุณทูนหัว...เมื่อยไม่ได้ตั้งใจเลยนะ” เกตุยกมือ
ปิดปากอูทาน ทั้งที่ทำตาแพรวพราว ต่อให้เป็นเด็กอนุบาลยังดูออกว่า
เสแสร้งซัดๆ

“ไม่เป็นไรครับ”

“มาๆ ถอดเสื้อมา เตี่ยวเอาไปซักให้ บ่นแห้งไม่กินน้ำที่ก็เสร็จจ่ะ”

“ฝากด้วยแล้วกันครับ” หนุ่มหน้าหนาวถอนหายใจเบาๆ แต่ก็
ถอดเสื้อยืดสีดำธรรมดาออกโดยดี แต่ละวินาทีที่เสื้อพันเนื้อตัวกำยำ
ของเขาก็ทำเอาผู้ชมทั้งสองกลั่นหายใจอย่างรอคอยว่าเขาจะมีซิกซ์
แพ็กหรือวันแพ็กพลูๆ ตามสไตล์อเมริกันชนกันแน่

หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...ห้า...หก...

“กรี๊ด!”

เสียงกรี๊ดร้องราวกับควายถูกเชือดของเกตุทำเอานาคชวีญที่
กำลังตะลึงเมื่อเห็นมัดกล้ามเนื้อของชายหนุ่มได้สติ จึงรีบตะครุบปาก
เพื่อนก่อนที่คนข้างห้องจะมาด่าเพราะก่อกมลพิษทางเสียงรบกวนเขา

“สตินั่งเกตุ...สติ”

“เตี่ยวเอาไปซักให้ชนะจ๊ะสามี” เกตุยิ้มกระมิดกระเมี้ยนแล้วหัน
ไปสะกิดนาคชวีญแรงๆ “ไปกับฉันด้วยสินั่งชะนี”

“แค่เอาเสื้อไปซักนี่ต้องพึ่งตำรวจอย่างฉันด้วยหรือ”

“หุบปากแล้วมาเถอะน่า”

“ก็ได้” นาคชวัญวางพิซซาขึ้นโตในมือลง เสียงดูดนึ่งดังจ๊วบ ทำเอาแมทธิวลอบยิ้ม แต่นาคชวัญไม่ทันสังเกต เธอเช็ดปลายนิ้วกับกางเกงยีนตัวเก่งแล้วลุกตามเกตูไป

“แก!” เกตุกระทืบเท้าเร่าๆ ท่าทางระริกกระรี่เหมือนปลากระดีได้น้ำ

“เกตู แกต้องสูดลมหายใจเข้าลึกๆ นะรู้ไหม ทำตามฉันบอกนะสูด...” นาคชวัญต้องทำท่าสูดลมหายใจเข้าลึกๆ กำกับเพื่อนชายใจสาวด้วย กันเพื่อนบ้าจะหัวใจวายตายไปเสียก่อน “โคตรเรดเลย เจอผู้ชายล่ำแล้วเรดขึ้นตาเลยนะยะ”

“แกไม่เห็นกล้ามเนื้อหรือ” เกตุยังมีสีหน้าเคลิ้มฝัน ภาพซิกซ์แพ็คแน่น กล้ามอกตึงเปรี๊ยะยังติดตา

“เห็น...” นาคชวัญไม่เถียงเลยสักนิดว่า ‘นายหรั่ง’ หล่อล่ำแค่ไหน บากว้าง แผ่นหลังอุดมไปด้วยกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ดูแล้วน่าลูปได้ดีไม่หยอก กล้ามอกตึงแน่นยิ่งกว่าอกโกมีโรขนปกคลุมไม่หนามาก แต่ก็เซ็กซี่สุดใจขาดดิน ซิกซ์แพ็คเป็นลอนชวนให้เอานิ้วไปจิ้มๆ ดูเหลือเกินว่าจะแข็งสักแค่ไหน

“ว่าแต่ฉันเห็น แกนะเลือดกำเดาจะพุ่งใส่หน้าฉันอยู่แล้วนังชวัญ” กะเทยช่างเพ้อฝันยกเสื้อยืดของแมทธิวขึ้นมาดมหน้าตาเฉย

“เฮ้ย นังเกตู...ก็จิตไป”

“หอมแบบผู้ชายเลยอะ อยากรดมไหม”

“ไม่!” หญิงสาวปฏิเสธเสียงแข็ง แต่เอ...หรือจะลอง

“ทำหน้าแบบนี้สนใจละสิแก เสียใจ...คนนี่ผัวฉัน ฉันจองแล้ว”

“เอาไปเลย ฉันยกให้ แต่แกต้องติดต่อน้องदनยให้ฉันนะ”

นาคชวีญเริ่มต้อรอง พัทธดนย์เป็นญาติห่างๆ ของเกตุ ที่สำคัญคือ
หล่อขาวดีใส่โตสเกาหลี่ที่เธอชอบด้วย

“เออ แลกกัน ตกลงนะ”

“ตามนั้น” นาคชวีญพยักหน้าแล้วจับมือกับเกตุแทนพันธ-
สัญญาว่าจะ ‘แลก’ ผลประโยชน์ที่ต่างฝ่ายต่างก็อยากได้

“หล่อนออกไปได้แล้วงะชะนี้ เดี่ยวว่าที่สามี่ฉันสงสัย”

“นี่เลิกเรียกฉันว่าชะนี้เสียทีเถอะนังกะเทย”

“ก็หรือไม่จริง จ้องหาผัวอยู่ไม่ใช่หรืองะยะ แต่เอาเถอะ...ชะนี้
ยุคนี้ต้องออกกล้า ไม่อย่างนั้นก็เหยิงยานอยู่บนคานแห่งเดียวตายไป”

“บางที่ฉันอาจจะเกิดมาเพื่อไม่มีผัวแล้วก็ตายจากโลกนี้ไปโดย
ไม่มีใครจดจำก็ได้ล่ะ” ตำรวจสาววัยใกล้ขึ้นคานหัวเราะว่า อารมณ์ดี
ขึ้นมาเป็นกอง เธอตอบว่าเพื่อนกะเทยเบาๆ แล้วรีบเดินออกไปก่อนที่
ชายหนุ่มจะสงสัย

นาคชวีญกลับมาล้างแมทริวตามเดิม ทำเหมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้นด้วยการนั่งแบ่งพิชชาในถาด จัดปึกไก่และน้กเก็ตเป็นชุดๆ
สำหรับสามคน พยายามไม่สนใจตามคมปลาบอย่างต้องการจับผิดของ
ชายหนุ่ม

“มองทำไม...หน้าฉันมีอะไรผิดปกติหรือไง” ตำรวจสาวคนสวย
ถามทั้งที่พิชชาเต็มปาก

“คุณชวีญหายไปนาน...”

“ฉันก็มีเรื่องคุยกับเพื่อนบ้างนะสิ”

“แน่ใจนะว่าได้มีเรื่องอะไรเกี่ยวกับผม”

แปะ!

พิชชาในมีอนาคชวีญตกลงบนพื้นดังแปะ หญิงสาวอำปากค้าง
พลางซ่อนตาขึ้นมองคนถามด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน เธอไม่ชอบ

โกหก แต่ถ้าพูดความจริงนายนี้ได้ฆ่าเธอหมกบ้านเกตูแน่นอน ในเมื่อ
เขาทั้งโหด ดิบ และเถื่อนขนาดนี้

“เปล่า!” หญิงสาวปฏิเสธเสียงสูงแล้วพยายามทำหน้าที่ทำตา
อย่างที่คุณแล้ว ‘ใส่ชื่อ’ ที่สุด ทั้งยังฉีกยิ้มหวานให้อีกด้วย

“คุณช่วยรีบๆ หน่อยได้ไหม ผมต้องไปดูของแต่งบ้านพักให้
คุณรัตนาดูด้วย”

“ก็ได้ๆ ขอเวลาห้านาที กินหมกนี่แน่นอน” แล้วนาคขวัญก็แสดง
ให้เห็นว่าเธอสามารถยึดพิชชาสองชั้นโตเข้าปาก รวมทั้งปีกไก่และ
นักร้องอีกสองชั้น ตบท้ายด้วยเสียงดูน้ำดังจ๊วบ บ่งบอกว่า ‘หมดจริง’
ไม่เหลือสักหยาดหยด

“นังขวัญ...” เกตุที่เพิ่งเดินออกมาพร้อมด้วยเสื้อที่ปั่นแห้งแล้ว
มองเพื่อนสาวตาค้าง

“ต้องไปแล้ววะเกตุ ขอบใจนะแก ที่ซื้อการ์ตูนมาให้ ฉันต้องพา
นายหวังไปซื้อของให้แม่อีก”

“จะไปแล้วหรือ” บรูซพยายามล้วงใจหวานทำตาละห้อย ชมัย
ตามองฝรั่งร่างใหญ่อย่างมีจริตจะก้าน ทำเอานาคขวัญเป็นอนหน้าหนี
แล้วแอบหัวเราะอยู่คนเดียว งานนี้อีกไม่นาน ‘นายหวัง’ ได้เมียเพศ
เดียวกันแน่นอน

“ครับ”

“ว่างก็มาได้ทุกเมื่อนะจะสามี่...หนีซะนี่มาได้เลย ภรรยาขอ
รับเสมอ”

จริตมารยาตัว (โทสะ) ผู้ชายของเพื่อนทำเอานาคขวัญไม่อาจ
กลั้นหัวเราะไว้ได้อีกต่อไป จึงรีบเดินออกไปก่อนที่ชายหนุ่มจะหันมา
ฆ่าเธอเสียก่อนที่จะได้ไปทำธุระอย่างอื่นต่อ

พอออกมานอกห้องพักของเกตูได้ นาคขวัญก็หัวเราะจนตัวงอ
เธอเอามือกุมท้องและพยายามจะกลั้นแล้ว แต่กลั้นไม่ไหวจริงๆ ยิ่ง

นี่ถึงหน้าหนาวๆ เข้มๆ จืดเจื่อนลงถนัดตาเมื่อได้รับรอยยิ้มหวาน
เปลี่ยนของกะเทยแห่งสยามประเทศเข้าไป งานนี้ฝรั่งคงรู้ตัวแล้ววกรรมัง
ว่ากำลังตกเป็นเป้าหมายของเกตุ

“ไม่ตลกนะคุณขวัญ” แมทริวเดินตามไปสมทบกับหญิงสาว
ด้วยความเร็วปานพายุทอร์นาโด ใบหน้าที่ดูตันอยู่แล้วยิ่งดูตึงทึง
เข้าไปใหญ่ยามที่เจ้าตัวกำลังหัวเสียขั้นสุด

“มีอะไรหรือ”

“คุณคิดจะทำอะไร” ใบหน้าคมคายขยับเข้าใกล้จนสาวเจ้า
สะดุ้งโหยง ถอยหลังไปอย่างรวดเร็วแล้วปฏิเสธเสียงแข็ง

“ไม่มีอะไรหรอกน่า นายน่าจะคิดมาก รีบไปเถอะ ไหนว่าจะไปซื้อ
ของแต่งบ้านพักให้แม่ไง”

แมทริวไม่พูดอะไร แต่แววตาคาดโทษของเขาทำให้ตำรวจสาว
กลืนน้ำลายผิดคอ ชีวิตการทำงานของเธอเจอคนร้ายมาเยอะก็จริง
แต่คนนึงๆ เจ็บๆ เหมือนน้ำนิ่งไหลลึก ทั้งยังไม่โหดตึงง่ายอย่าง
นายนี้ เธอไม่เคยเจอจริงๆ และเธอก็ไม่รู้ว่าจะมีมือเขาอย่างไร ไม่ใช่
ว่ากลัว แต่เพราะเดาทางคนประเภทนี้ไม่ออกเลยว่ามีนิสัยใจคอเป็น
อย่างไรกันแน่ บางครั้งเขาก็ดูอ่อนคลาย แต่บางครั้งก็ดูมีอะไรบางอย่าง
ซ่อนไว้ภายใต้ใบหน้านิ่งเฉยและดวงตาเย็นชาคู่ นั้น

ดวงตาของผู้ชายท่าทางอันตรงทรวงหน้ายังวาวเข้มด้วย
ประกายบางอย่างที่นาควิญก็ไม่อาจคาดเดาได้ หญิงสาวจึงรีบหัน
หลังให้เขาแล้วเดินกลับไปรอที่รถคันที่ ก่อนที่เขาจะกั๊กหัวเธอจริงๆ
อย่างที่หวัง